

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**Preromantismus a jeho rysy v Rousseauově Julii aneb Nové Heloise a
Goethově Utrpení mladého Werthera**

Tereza Vokáčová

Plzeň 2013

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra filozofie

Studijní program Humanitní studia

Studijní obor Humanistika

Bakalářská práce

**Preromantismus a jeho rysy v Rousseauově Julii aneb Nové Heloise a
Goethově Utrpení mladého Werthera**

Tereza Vokáčová

Vedoucí práce:

Mgr. Daniela Blahutková, Ph.D.

Katedra filozofie

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2013

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2013

.....

Děkuji vedoucí práce Mgr. Daniele Blahutkové, Ph.D.

za cenné rady, připomínky, trpělivost a ochotu.

OBSAH

1. ÚVOD	1
2. PREROMANTISMUS A JEHO RYSY	2
3. JOHANN WOLFGANG GOETHE	6
4. UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA.....	9
4.1. Hnutí STURM UND DRANG A ROMÁN <i>UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA</i>	9
4.2. OKOLNOSTI VZNIKU DÍLA A JEHO DOBOVÝ VLVIV	9
4.3. O ČEM ROMÁN POJEDNÁVÁ A JAK	13
4.4. WERTHER JAKO VZOROVĚ PREROMANTICKÁ PRÓZA?.....	14
5. JEAN-JACQUES ROUSSEAU	18
5.1. JEAN-JACQUES ROUSSEAU, JEHO ŽIVOT A DÍLO.....	18
5.2. ROUSSEAUOVA FILOZOFIE.....	20
6. JULIE ANEB NOVÁ HELOISA.....	24
6.1. OKOLNOSTI VZNIKU A AUTOBIOGRAFICKÉ PRVKY	24
6.2. STRUČNÝ DĚJ	28
6.3. PRVKY PREROMANTISMU?	29
7. JULIE ANEB NOVÁ HELOISA A UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA : SROVNÁNÍ	35
8. ZÁVĚR	40
9. SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	42
10. RESUMÉ	44

1. ÚVOD

Téma mé bakalářské práce je Preromantismus a jeho rysy v Rousseauově *Julii aneb Nové Heloise* a Goethově *Utrpení mladého Werthera*. Johann Wolfgang Goethe a Jean-Jacques Rousseau jsou významnými představiteli evropského myšlení na přechodu od osvícenství k romantismu – zejména u Rousseaua je beletristické dílo jen článkem jeho činnosti filozofické. Ovšem právě literárně-historický pojem „preromantismus“ je dnes s Rousseauem a raným Goethem spojován zcela samozřejmě. Tato práce hodlá na obou jmenovaných dílech najít, ukázat a vzájemně porovnat rysy, které k tomuto označení vedly.

Práce je členěna na jednotlivé na sebe navazující části. Po úvodním vymezení toho, jak je v humanitních vědách pojem preromantismus chápán a používán, se zaměřím na samotné autory, přiblížím jejich život a tvorbu. Společně s nimi se budu věnovat výše uvedeným dílům. Zastavím se u okolností jejich vzniku, případně upozorním na autobiografické prvky, které se v nich objevují. Dále nastíním stručně děj příběhu. Velká část práce bude věnována hledání podstatných rysů a znaků preromantického díla a ukázání tohoto na konkrétních příkladech. Potom bude následovat porovnání obou próz.

Metodologicky staví předložená práce na výkladu obecnější problematiky za pomoci sekundární literatury a dále na samostatné interpretaci a komparaci literárních děl. Ke zpracování budou vedle českojazyčné sekundární literatury využity i zdroje v anglickém jazyce.

2. PREROMANTISMUS A JEHO RYSY

Ačkoli se preromantismus na první pohled jeví jako srozumitelný a známý pojem, jeho přesnější vymezení a charakteristika je problematickou záležitostí. Odborníci nejsou jednotní dokonce ani v tom, zda preromantismus jako takový vůbec existoval, a zda je vhodné ho uvádět jako jednu z mnoha etap vývoje umělecké tvorby.

Například Jindřich Veselý si ve své knize *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu* pohrává s myšlenkou, zda pojem preromantismus není „*matoucí a koneckonců zcela zbytečný*“¹. Uznává, že v době od druhé poloviny 18. století do počátku 19. století vznikla některá díla obsahující pár shodných rysů, zároveň lze právě mezi nimi najít propastné rozdíly.²

Jindřich Veselý ve své knize popisuje zázemí, ze kterého Jean-Jacques Rousseau při své tvorbě vychází a zaměřuje se při tom na záležitost postupného pádu feudální společnosti ve Francii a následnou tvorbu společnosti buržoazní.³ Rousseau tvoří v době, kdy společnost napříč nevládnoucími skupinami obyvatel měla společný zájem – pád feudalismu. Přestože ve svém díle kritizuje i nové poměry (citový i morální chlad, rozklad autentických lidských vztahů atd.), vyrůstá a zůstává na osvětské půdě.⁴

Veselý tedy shledává pojem preromantismus neopodstatněný a zbytečný. Doslova říká, že „*tzv. francouzský preromantismus může mít jen jednu z těchto tří funkcí: 1) buď je mystifikující projekcí osvětského sentimentalismu do porevoluční literatury, projekcí, jež porevoluční literaturu ulamuje společensko-kritický hrot; 2) je neméně mystifikující projekcí těsně porevoluční literatury od osvětského sentimentalismu, jež sentimentalismu (i porevoluční literaturu) upírá vlastní nezadatelnou specifičnost, od společenského vývoje je záměrně odděluje, nebo je k němu poutá zcela neústrojně; nebo 3) je pouhým jménem pro prvou fázi francouzského romantismu, kterou tak odlišuje od „programového romantismu“ 30.let.*“⁵

Zdá se, že kolektiv autorů knihy *Slovník literárních směrů a skupin* se kloní spíše k přesvědčení, že pojem preromantismus je vhodný. Podobně jako u Jindřicha Veselého

1 Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, Praha, Univerzita Karlova, 1985, s. 121.

2 Tamtéž.

3 Tamtéž, s. 118.

4 Tamtéž, s. 119-120.

5 Tamtéž, s. 121.

se ale i zde hovoří o době plné zvrátů, z jejíž problematičnosti a proměnlivosti preromantická díla vychází.⁶

Rovněž Bohumil Rak o existenci preromantismu nepochybuje, když říká: „*Přípravné období romantismu je velmi dlouhé, neboť čím je mocnější umělecké a myšlenkové hnutí, tím dále a hlouběji sahají jeho kořeny... O existenci dlouhého období přípravného není pochyby.*“⁷ Ve své knize *Preromantismus* Bohumil Rak jednoznačně hovoří o preromantismu jako o přípravném období romantismu. Nezapomíná ani na Rousseaua: „*Rousseau osvobodil člověka, jeho duši a jeho city, miluje tvůrčí synthetičnost, cítí horoucí lásku k dobru, ale i vášnivou nenávisť ke všemu špatnému, je subjektivní i jako básník i jako myslitel, naučil lidi doceniti nesmírnost života, jeho nevyzpytnou sílu, tajemství, krásu a velikost. Touha Rousseauova jako touha naše jde za celým člověkem, za obrodou, prohloubením a zvroucňáním celé jeho bytosti, tělesné i duševní.*“⁸ Podle Bohumila Raka jsou zmíněné rysy Rousseauovy tvorby charakteristickými pro preromantickou a pak i romantickou literaturu.⁹

Také Ehrhard Bahr píše o tzv. teorii preromantismu, která hovoří o hnutí Sturm und Drang (jehož představitelem byl mimo jiné Johann Wolfgang Goethe) jako o období opozice vůči osvícenství.¹⁰ K tomuto názoru se podle Bahra přikláněl například Hermann August Korff ve své knize *Duch doby Goethovy*, kde říká, že hnutí Sturm und Drang je „*iracionální a od toho odvozuje charakteristiku této epochy jako přípravy romantismu*“.¹¹ Dalším stoupencem teorie preromantismu je podle Bahra Roy Pascal (anglický germanista), pro kterého Sturm und Drang předznamenává romantismus a následný realismus 19.století.¹²

V opozici proti tomuto názoru stojí podle Bahra György Lukács, který periodu Sturm und Drang považuje za poslední fázi německého osvícenství. Také romanista Werner Krauss popisuje Sturm und Drang jako „*dovršení osvícenství*“, a nikoli jako hnutí směřující v opozici proti osvícenství.¹³

Bakalářská práce se nese v duchu názoru, že preromantismus je plnohodnotný pojem, označující literaturu předcházející tvorbě období romantismu.

⁶ Vlašín, Š. a kol.: *Slovník literárních směrů a skupin*, Praha, Orbis, 1977, s. 229.

⁷ Rak, B.: *Preromantismus*, Praha, Společnost pro individualisaci výchovy v Praze, 1946, s. 12.

⁸ Tamtéž, s. 106.

⁹ Tamtéž.

¹⁰ *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Ehrhard Bahr (ed.), Praha, Karolinum, 2006, s. 28.

¹¹ Tamtéž, s. 29.

¹² Tamtéž.

¹³ Tamtéž, s. 30.

Typickým preromantickým žánrem je sentimentální román v dopisech, kde „obvyklý dialog v dopisech byl redukován na monolog... dopisy se podobají deníku, stávají se bezprostřední výpovědí pocitů melancholického vědomí.“¹⁴ Ať už se jedná o dopisy téměř výhradně od jednoho autora jako v *Utrpení mladého Werthera* nebo je autorů víc, jak je možné sledovat v *Julii aneb Nové Heloise*, styl dopisů je takřka stejný.

Problematice románů v dopisech se částečně věnuje také Jindřich Veselý ve své knize *Studie z francouzského osvícenství*. Vzhledem k postoji tohoto autora k pojmu preromantismus je zde román v dopisech zmiňován jako jeden z výrazných románových typů ve francouzské literatuře 18. století, nikoli jako preromantický žánr.¹⁵

Veselý hovoří o značné nejednotnosti a současně nezařaditelnosti románů té doby. Není tedy v podstatě možné nalézt hranice mezi jednotlivými žánry, a tudíž nelze román tohoto období jednoznačně odlišit od ostatních literárních struktur. „Žánr memoárový a žánr epistolární, dialogy různého typu, rozličné žánry literární parodie, literární utopie i žánry příbuzné, jako „arkadie“ atp., povídka, ba i pohádka, respektive „orientální příběh“, to vše jsou žánry, k nimž má dobový román velice blízko...“.¹⁶

Dle Veselého lze však i v tomto případě najít některé rysy, které mohou být románům té doby společné. Na prvním místě je nutné uvést věcnost. Autoři se snažili popisovat ve svých dílech reálný svět, nebo přinejmenším předstírat, že text je zobrazením skutečnosti.¹⁷

Dalším aspektem je důraz na užitečnost literatury. Díky tomuto požadavku je z mnoha děl znát osvícenské myšlení, ze kterého vychází. Literatura se v rámci užitečnosti dále snažila vyzdvihovat jedince z řad měšťanů a naopak šlechtu líčit jako ukázkou nemorálnosti.¹⁸

Stručně řečeno Jindřich Veselý se kloní ke svému názoru o zbytečnosti pojmu preromantismus i v otázce románů v dopisech. Tvrdí, že tehdejší romány jasně vychází z osvícenského základu, dokonce o nich hovoří jako o „dodnes čtenářsky vděčných dílcích vzniklých jaksi na okraji „filozofických“ spisů“.¹⁹

Většina autorů se ale i přes veškeré polemiky shoduje na hlavních rysech těchto románů, na které v hojné míře navázal romantismus. Jsou to především intenzivní upřímné city nebo rozervanost hrdinů, paralela psychiky a popisu přírody, melancholie,

¹⁴ *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Erhard Bahr (ed.), s. 89.

¹⁵ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, Praha, Nakladatelství Karolinum, 2003, s. 10.

¹⁶ Tamtéž, s. 9.

¹⁷ Tamtéž, s. 11.

¹⁸ Tamtéž, s. 12.

¹⁹ Tamtéž, s. 13.

vyjádření emocí a vášní. Mnohdy rozpor mezi vášní, rozumem nebo ctností, návrat k přírodě a ke skromnému obyčejnému životu založenému na lásce a porozumění. Kritika bohatství, neupřímnosti, přetvářky v kruzích vyšší společnosti, nerovnosti mezi lidmi a předsudků vůči neurozeným jedincům.²⁰ Tyto prvky lze v hojné míře sledovat jak v *Utrpení mladého Werthera*, tak i v *Julii aneb Nové Heloise*.

---

²⁰ Vlašín, Š. a kol.: *Slovník literárních směrů a skupin*, s. 259.

3. JOHANN WOLFGANG GOETHE

Johann Wolfgang Goethe se narodil roku 1749 ve Frankfurtu nad Mohanem. Bývá uváděn jako jeden z významných představitelů hnutí Sturm und Drang. Vyrůstal v bohaté rodině a měl patrně šťastné dětství, jak i on sám popisuje v díle *Báseň a pravda* (1811-1830) Jeho otec pracoval jako císařský rada²¹ a na vzdělání i výchovu syna velmi dbal. Goethe se například vzdělával v řeckém, latinském, hebrejském, francouzském, anglickém i italském jazyce, a dokázal se orientovat v literatuře psané ve zmíněných jazycích.²²

Od dětství překvapoval svým talentem a nejrůznějšími zájmy, které s věkem rozvíjel a zdokonaloval. Dá se říci, že byl všestrannou osobností. Proslulý je rovněž jeho zájem o vědy. Sepisoval například geologické studie nebo studie o rostlinách, které dosahují na vědeckou úroveň a dodnes se ve vědeckém prostředí využívají. Sepsal také spisy o anatomii lidského těla, a o barvách, kde se věnoval struktuře barev. Z odborných knih lze uvést například *Metamorfózu rostlin* (1790), *Příspěvky k optice* (1791) nebo *Metamorfózu zvířat* (1806).²³

Mezi léty 1765-1768 se věnoval studiu práv v Lipsku. Když mu bylo devatenáct let, těžce onemocněl a musel se dočasně vrátit domů.²⁴ V roce 1771 ve Štrasburku dokončil studia, ale vystudovanému oboru se věnoval pouze krátký čas ve Frankfurtu nad Mohanem a ve Wetzlaru.²⁵

V roce 1774 se Johann Wolfgang Goethe proslavil svým románem, který nesl název *Utrpení mladého Werthera*. Je řazen mezi slavná díla hnutí Sturm und Drang. Autorovi bylo v té době pouhých 25 let. Tento román v dopisech zaujal čtenáře po celé Evropě. Příběh mladíka, který trpí nenaplnitelnou láskou k mladé dívce oslovil tisíce současníků. A to i v negativním smyslu. Po uvedení románu na knižní trh se zvedla hladina sebevražd v řadách mladých mužů, kteří se rozhodli následovat svého hrdinu a ukončit své trápi skoncováním se životem. Tomuto dílu se budu ve své práci věnovat podrobněji.²⁶

²¹ Boerner, P.: *Goethe*, Olomouc, Votobia, 1996, s. 9-10.

²² Tamtéž, s. 13-14.

²³ Tamtéž, s. 132.

²⁴ Tamtéž, s. 21.

²⁵ Tamtéž, s. 23.

²⁶ *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Erhard Bahr (ed.), s. 88-89.

Počínaje rokem 1775 se Goethe přestěhoval do Výmaru, kam ho pozval vévoda Karel August, a kde také později v roce 1832 zemřel.²⁷ Odtud jezdil na zdravotní pobyty do českých lázní Karlovy Vary nebo Mariánské Lázně.²⁸

Významným mezníkem v životě Johanna Wolfganga Goetha bylo seznámení s Friedrichem Schillerem. 7. září 1788 se tito dva umělci viděli poprvé, k pevnému přátelství došlo ale až na konci července roku 1794 po společném rozhovoru na téma původu rostlin.²⁹ Jak uvádí Peter Boerner, Goethe měl do onoho osudového setkání sklony věnovat se spíše přírodovědnému bádání. Právě zásluhou Friedricha Schillera se začal více zabývat literární tvorbou. Jednou z prvních prací vycházející z této spolupráce bylo *Vyprávění německých vystěhovalců* (1794), které Goethe napsal pro Schillerův časopis *Hóry*.³⁰

Oba autoři se navzájem inspirovali také ke tvorbě balad. Z pera Johanna Wolfganga Goetha tak v roce 1797 vznikly například balady *Korintská nevěsta*, *Čarodějův učeň* nebo *Bůh a Bajadéra*. Přátelství Goetha se Schillerem bylo inspirací rovněž k románu *Viléma Meistera léta učednická* (1796) nebo epos *Heřman a Doroška*.³¹

V roce 1799 se Friedrich Schiller přestěhoval do Výmaru, kde začali spolu s Goethem působit ve výmarském divadle.³²

Schillerova smrt v roce 1805 Goetha hluboce zasáhla. Jako poctu svému příteli napsal *Epilog* k Schillerově *Písni o zvonu* (1805) nebo báseň *Nad lebkou Schillerovou* (1826). Teprve o několik let později, v roce 1824, kdy se Johann Wolfgang Goethe cítil smířen s celou situací, začal připravovat vydání *Korespondence s Schillerem*.³³

Mezi nejslavnější Goethovy počiny patří dvoudílná dramatická báseň *Faust* (první díl 1787-1806, druhý díl 1825-1831). Dá se říci, že se jedná téměř o celoživotní dílo, vždyť první nedokončená verze dochovaná pod názvem *Urfaust* existovala již po roce 1775. Inspirace pochází z německé lidové pověsti z 16. století, která Goetha doslova uchvátila. Vypráví o doktoru jménem Faust, který uzavřel smlouvu s ďáblem. Goethe v něm dočista porušil všechna do té doby užívaná pravidla klasicistního díla.

---

²⁷ Boerner, P.: *Goethe*, s. 43.

²⁸ Tamtéž, s. 105.

²⁹ Tamtéž, s. 130.

³⁰ Tamtéž, s. 78.

³¹ *Slovník spisovatelů německého jazyka a spisovatelů lužickosrbských*, Bok, V. a kol., Praha, Odeon, 1987, s. 266.

³² Boerner, P.: *Goethe*, s. 80.

³³ Tamtéž, s. 134.

Vykládá zde svou filozofii a je více než jasné, že se nejedná pouze o Faustův příběh, nýbrž o příběh celého lidstva.³⁴

V literárním světě se tedy nedá upřít Goethův význam pro poezii. Věnoval se lyrice i epice. Kromě již zmíněného *Fausta* sem patří sbírka *Západovýchodní Diván* (1814-1819), kde se inspiroval starověkou Perskou říší, dále *Básně pro paní von Stein* (1776), *Hranice lidskosti* (1778) nebo *Božské v nás* (1783). Následují sbírky *Římské elegie* (1788) nebo *Elegie z Mariánských Lázní* (1823). Dva posledně jmenované tituly vznikly, jak napovídá název, v prostředí českých lázní, kde Johann Wolfgang Goethe rád trávil svůj čas.³⁵ Velmi kvalitně propracovaný je také známý dolnoněmecký epos *Ferina lišák* (1793).³⁶

Neméně významné jsou Goethovy divadelní hry, například *Ifigenie v Tauridě* (1779), *Torquato Tasso* (1780-1789), *Egmont* (1775-1788), *Prometheus* (1773-1775) nebo *Götz z Berlinchingu* (1771), historická hra, jejíž hlavní hrdina je nositel ideálů hnutí Sturm und Drang.³⁷

Co se týče románů, kromě výše uvedených nelze opomenout milostný příběh *Spříznění volbou* (1809).³⁸

Podstatné jsou i autorovy knihy inspirované vlastním životem, zvláště pak cestováním: dva díly *Italské cesty* (první díl 1816, druhý 1829), *Tažení do Francie* (1822) nebo *Druhý římský pobyt* (1829).

---

³⁴ Boerner, P.: *Goethe*, s. 117-118.

³⁵ Tamtéž, s. 105.

³⁶ *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Erhard Bahr (ed.), s. 66.

³⁷ Boerner, P.: *Goethe*, s. 33-34.

³⁸ Tamtéž, s. 90.

4. UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA

4.1. Hnutí Sturm und Drang a román *Utrpení mladého Werthera*

Hnutí Sturm und Drang bývá datováno léty 1767 (vydány Herderovy *Fragmenty*) – 1785 (nástup německé klasiky).³⁹ Jak již bylo řečeno, Johann Wolfgang Goethe je považován za jednoho z autorů hnutí Sturm und Drang a jeho román *Utrpení mladého Werthera* je typickým dílem patřícím do tohoto myšlenkového a literárního uskupení. Jak je uvedeno ve *Slovníku literárních směrů a skupin*, tento román je v podstatě jedinou prózou, která na poli hnutí Sturm und Drang vynikla.⁴⁰

Charakteristickými rysy tvorby autorů hnutí Sturm und Drang je silná příchut' sentimentalismu, kritika společnosti a útky k ochranné přírodě, což je důkazem, že *Utrpení mladého Werthera* do literatury tohoto období jednoznačně zapadá.⁴¹

Autoři hlásící se k tomuto hnutí se zabývali převážně dramaty (jako příklad lze uvést Schillerova *Fiesca*, Goethovu hru *Götz z Berlinchingu* nebo Klingerova *Dvojčata*) a poezií (zaměřovali se na písně a balady inspirované lidovou tvorbou).⁴²

Literární historie není jednotná v názoru, zda je hnutí Sturm und Drang jedním z proudů osvícenské literatury, nebo zda je přímo v opozici proti osvícenství. Bahr, zabývající se touto otázkou, odkazuje na Wenera Krausse, který nepovažuje Sturm und Drang za opozici vůči osvícenství. Podle něj toto hnutí „nemění, či dokonce nepřevrací jeho základní cíle“. Je pouze intenzivnější, radikálnější než osvícenství, a v určitých otázkách osvícenství kritizuje.⁴³

4.2. Okolnosti vzniku díla a jeho dobový vliv

Utrpení mladého Werthera, první román německého spisovatele Johanna Wolfganga Goetha vyšel v roce 1774 u Weyganda, lipského nakladatele. Kniha měla ohromný ohlas, snad největší v Goethově době. Spolu se samotným obsahem a dojemným osudem hlavního hrdiny zajímala čtenáře také otázka, zda je Wertherův příběh sepsaný podle skutečné události, tedy, zda je pravdivý. Jak uvádí Eduard

³⁹ Vlašín, Š. a kol.: *Slovník literárních směrů a skupin*, s. 294.

⁴⁰ Tamtéž, s. 295.

⁴¹ *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Erhard Bahr (ed.), s. 88-89.

⁴² Vlašín, Š. a kol.: *Slovník literárních směrů a skupin*, s. 294-295.

⁴³ *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Erhard Bahr (ed.), s. 75.

Goldstücker v doslovu ke společnému vydání románů *Utrpení mladého Werthera* a *Spříznění volbou*, kniha obsahuje mnoho prvků inspirovaných realitou autorova života nebo života jeho blízkých přátel.⁴⁴

K souvislosti mezi událostmi Goethova mládí a jeho románem je dnes známo toto: když roku 1771 Goethe dokončil studia práv ve Štrasburku, rozhodl jeho otec, že syn nastoupí k Říšskému kamerálnímu soudu ve Wetzlaru, aby si zde udělal právnickou praxi. Johann Wolfgang Goethe k soudu sice opravdu nastoupil, ale právnické praxi se příliš nevěnoval. Pohyboval se ale v kruhu diplomatických úředníků a právníků, kde se seznámil s brunšvickým legačním tajemníkem Carlem Wilhelmem Jerusalemem a hannoverským legačním tajemníkem Johannem Christianem Kestnerem.⁴⁵ Do Kestnerovy snoubenky Charlotty Buffové se mladý Goethe zamiloval. Byla to teprve devatenáctiletá dívka z deseti sourozenců, jejíž otec ovdověl. Zde je možné vidět první inspiraci pro *Utrpení mladého Werthera*. Pouhé tři měsíce poté Goethe tajně uprchl z Wetzlaru, aby unikl nenaplnitelné lásce, která se zdála být vážnější, než by si okolnosti přály. Mimochodem útěky byly pro Johanna Wolfganga Goetha dosti typické. Úprk z Wetzlaru nebyl prvním ani posledním útekem, který v životě uskutečnil.⁴⁶

S Kestnerem i Charlottou Buffovou byl Goethe ještě několik let v písemném kontaktu a dokonce jim pomáhal obstarat snubní prsteny. Proto ho asi velmi zasáhlo, že nebyl pozván na svatbu. Po ní se novomanželé odstěhovali do Hannoveru, kde je Goethe, patrně i díky svému zklamání, nikdy nenavštívil.⁴⁷

Možná ještě více než nešťastná Goethova láska ke Kestnerově snoubence ho poznamenal smutný příběh druhého přítele Jerusalema. Ten se v roce 1772 zastřelil pistolí, kterou si vypůjčil právě od Kestnera. Snad právě proto, že i sám Goethe o tomto řešení zoufale uvažoval, zasáhlo jeho city a vyvolalo v nitru mnohé vášně. Úryvky z podrobné zprávy o smrti mladého Jerusalema, kterou mu poskytl Kestner, pak Goethe použil v závěru románu *Utrpení mladého Werthera*. Zajímavostí také je, že autor původně ve svém záměru sepsat tuto mnohými zážitky inspirovanou historii uvažoval o dramatu. Nakonec ale přece jen dal přednost románu. A co vlastně vedlo nešťastníka

---

⁴⁴ Goldstücker, E.: Doslov, in Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, Praha, Státní nakladatelství krásné literatury a umění, 1965, s. 329-331.

⁴⁵ Tamtéž, s. 329-330.

⁴⁶ Tamtéž, s. 330.

⁴⁷ Tamtéž.

Jerusalema k takovému činu? Nešťastná láska ke vdané ženě a současně dohady s představeným.⁴⁸

Jelikož je více než patrné, že velkou inspirací k románu *Utrpení mladého Werthera* byla pro mladého Goetha nešťastná láska, je nutné se pozastavit u dalšího autorova milostného zklamání. Krátce po útěku z Wetzlaru se Goethe znovu zamiloval. Po cestě domů totiž navštívil Sophii von La Roche, tehdejší známou spisovatelku, a zamiloval se do její dcery Maximiliane. Ani v této lásce ale neměl Johann Wolfgang Goethe štěstí. Maximiliane von la Roche se totiž vdala za bohatého obchodníka Brentana, který byl o dvacet let starší (v tomto manželství se podle Goldstückera narodil básník Klemens Brentano a spisovatelka Bettina Brentanová). Mladý Goethe byl přítomen na jejich svatbě a poté je - stejně jako ubohý Werther svou vdanou lásku - často navštěvoval. Brentano nebyl z jeho pobytu ve své domácnosti nadšen a patrně to Goethovi řekl, po čemž návštěvy náhle ustaly.⁴⁹

Sňatek Maximiliany s Brentanem byl, jak se zdá, poslední kapkou, jelikož Goethe začal brzy po této události psát *Utrpení mladého Werthera*. Anonymně vydaný román vzbudil, jak už bylo řečeno, nebývalý zájem. V dnešní době si nedovedeme ani představit ten obrovský rozměr zájmu, který se dá pomalu přirovnávat až k náboženskému fanatismu. Proti stoupající oblíbenosti knihy se stavěla nejen církev (jelikož její představitelé nabyli dojmu, že dílo schvaluje sebevraždu a dokonce ji oslavuje), ale i mnozí osvícenští učenci, kteří svým upřednostňováním rozumu nechápali sentimentální přemýšlení hrdiny Werthera a snažili se apelovat na rozum mladých lidí, pomocí kterého se dala situace vyřešit úplně jiným způsobem.⁵⁰

Jak uvádí Eduard Goldstücker, na pozadí protiwertherovské nálady vznikly dokonce satiricky laděné *Radosti mladého Werthera*. Autorem byl osvícenský publicista Nicolai, Lessingův přítel. Satira vypráví o tom, že šlechtyný Albert přenechal Lottu Wertherovi, následuje svatba a narození děťátka, přičemž autor napodobuje sloh mladých hlasatelů citu.⁵¹

Satira *Radosti mladého Werthera* však nebyla jedinou reakcí na Goethův úspěšný román. Zvedla se totiž vlna jakýchsi „wertheriád“, které napodobovaly *Utrpení*

---

⁴⁸ Goldstücker, E.: Doslov, in Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 330.

⁴⁹ Tamtéž, s. 330-331.

⁵⁰ Goldstücker, E.: Doslov, in Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 331.

⁵¹ Tamtéž.

mladého Werthera a měly čistě komerční poslání. Jak píše Ehrhard Bahr v *Dějínách německé literatury*, jednalo se o triviální literaturu.⁵²

Zdalo se, že německá mládež přijala na nějakou dobu doslova wertherovský kult. Oblékání podle Werthera a Lotty, wertherovské ilustrace nebo dokonce portréty Goethových milenců na šálcích a vázách z porcelánu. Výjimkou bohužel nebyly ani sebevraždy, pomáhající mladým lidem utěšit své rozervané srdce tak, jak to učinil jejich oblíbený hrdina. Sám Johann Wolfgang Goethe byl zaražen tím, co jeho román vyvolal. Právě proto zařadil k druhému vydání *Utrpení mladého Werthera* úvodní verše, které ukončil slovy: „*Bud' mužem a nenásleduj mne.*“⁵³

Jak plyne z doslovu Eduarda Goldstücker, Goethe měl celý život ke svému prvnímu románu rozporuplný vztah. Dlouho byl považován především za autora *Utrpení mladého Werthera* a jeho ostatní díla byla tak trochu ve stínu, což mu hodně vadilo. Dokonce i Napoleon, když byl na audienci v Erfurtu, hovořil o *Wertherovi*, neboť to byla jedna z jeho oblíbených knih. Popularita spojená s *Wertherem* začala být Goethovi časem nepříjemná. Zvláště proto, že na každém kroku na něj čekala otázka, zda je Wertherův příběh opravdový. Zda někdo takový žil, jestli ho sám Goethe znal apod. Nad nepříjemnostmi ohledně *Werthera* lamentoval například ve svých dopisech z Itálie, a v jistém distichu z *Římských elegií*, který nebyl nikdy uveřejněn, dokonce lituje, že něco takového vůbec kdy sepsal.⁵⁴

Eduard Goldstücker hovoří o jakémsi strachu, který provázel Johanna Wolfganga Goetha ve spojení s tímto dílem. Autor měl neodůvodnitelný pocit, že mu z něho může hrozit nějaké nebezpečí. Po vydání knihy ji proto několik let vůbec nečetl. Odhodlal se k tomu až v roce 1780, kdy připravoval sebrané spisy a přemýšlel o tom, zařadit do nich i *Utrpení mladého Werthera*. Při přepracovávání knihy, o kterém se zmiňuje v listu paní Steinové, hovoří o nebezpečné práci. Ve věku pětasedmdesáti let se z hovorů s Eckermannem dochovaly Goethovy myšlenky o *Wertherovi*, ve kterých se svěřuje se svým strachem dílo číst, neboť obsahuje nejnítěrnější city a myšlenky a mohlo by hrozit, že by znovu upadl do oné tísně a patologického stavu, ve kterém byl, když knihu sepsal.⁵⁵

Utrpení mladého Werthera si drží své místo mezi tituly krásné literatury již více než 200 let a znovu a znovu oslovuje každou mladou generaci. Ve své době

⁵² *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*, Erhard Bahr (ed.), s. 77.

⁵³ Goldstücker, E.: Doslov, in Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, 332.

⁵⁴ Tamtéž.

⁵⁵ Tamtéž, s. 332.

představoval jakousi opozici proti vyhraněnému zdůrazňování rozumu jako jediného možného smyslu v lidském životě. Mladí lidé volali po citech, něžném srdci, lásce k přírodě a čistotě vztahů mezi lidmi.⁵⁶

4.3. O čem román pojednává a jak

Hlavní postavou románu je Werther, mladý muž, jehož příroda obdařila uměním malovat. Rád se pohybuje v malebném prostředí a přenáší na plátno krásné přírodní scenérie. Snad právě proto se rozhodl přijet tvořit do malého městečka Walheim, s překrásným okolním prostředím. Zde se seznamuje s mladou krásnou dívkou Lottou, která je zasnoubená s Albertem a brzy se budou brát. Albert je sice oproti Lottě poněkud starší, ale je to milý a poctivý muž. Werther se do krásné Lotty hluboce zamiluje a zdá se, že do svého již předem nespílitelného citu zapadá stále hlouběji a hlouběji.

Ústředním tématem románu je tedy Wertherova láska k Lottě a neschopnost smířit se s tím, že tato žena patří jinému muži a jemu samotnému nikdy patřit nebude. Lotta má Werthera také ráda, dokonce spolu podnikají dlouhé procházky do přírody, ale její zasnoubení s Albertem jí nedovolí připustit, že by se celá situace mohla změnit. Velkou roli v tom mohl hrát i fakt, že jejich vztah požehnala na smrtelném loži Lottina matka.⁵⁷

Román je psán v dopisech a čtenář na Wertherově korespondenci se svým nejlepším přítelem Vilémem sleduje, jak se ubohý Werther začíná topit sám v sobě. Na jednu stranu touží být v přítomnosti Lotty, kterou hluboce miluje, ale na druhou stranu ho její blízkost ničí. Rozhodne se odjet, aby zapomněl, přijme místo na velvyslanectví a pokouší se začít nový život. Dokonce se zde seznámí s dívkou, která se zdá být Lottě velmi blízká a snaží se s ní navázat hlubší vztah. Ale Wertherovi se nedaří zapomenout na Lottu a srdce ho táhne do Walheimu. Upadá do depresí a začíná mít v zaměstnání problémy. Nedorozumění na pracovišti přibývá a Werther se rozhodne práci opustit a vrátit se do městečka, do přítomnosti krásné Lotty. Situaci ale nezvládá a propadá zoufalství. Jakákoli nerovnováha ho okamžitě vyvede z běžného standardu. Stačí špatné počasí a jeho stav se rychle horší.

⁵⁶ Goldstücker, E.: Doslov, in Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 332-333.

⁵⁷ Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 55.

Román graduje mladíkovým rozhodnutím ukončit své trápení. Oznamí, že odjíždí na dlouhou cestu a požádá Alberta o půjčení zbraní, aby se na cestě cítil bezpečně. Večer po setmění píše Werther svůj poslední dopis Lottě, střílí a umírá.

4.4. Werther jako vzorově preromantická próza?

Utrpení mladého Werthera bývá považováno za typické preromantické dílo. Je tomu ale skutečně tak? Ráda bych se nyní podívala na některé významné rysy této knihy, zda opravdu odpovídají preromantickému prototypu.

Dílo téměř nemá rozsáhlejší dějovou linii, děj je opravdu velmi jednoduchý a sám o sobě se dá vyjádřit několika větami. Specifický obsah románu je v přesném a citlivém vyjádření pocitů zamilovaného člověka, pocitů jedince zoufalého a bezradného, kterému se hroutí celý dosud tak kouzelný svět. Kniha je plna citů, zvrátů myslí, pohnutek a myšlenek.

Jak již bylo výše uvedeno, *Utrpení mladého Werthera* je román v dopisech. Na konci příběhu je sice několik stran věnovaných slovům „vydavatele čtenáři“, která dokreslují situaci z pohledu dalších osob, ale jinak je celá kniha tvořena dopisy. Jejich autorem je pouze Werther, většina listů je adresována mladíkovu nejlepšímu příteli Vilémovi. Z toho vyplývá, že téměř celý děj knihy je vlastně podáván z pohledu tohoto hrdiny.

Z dopisů není možné se objektivně dozvědět, jaký pohled na věc mají ostatní aktéři příběhu. Werther nám jen zcela příležitostně podává informace, které obdržel od svého okolí. Jinak popisuje lidi a jejich postoje ze svého pohledu, tedy jak to vidí a cítí on, zcela subjektivně, s důrazem na to, jaký pocit z jejich chování a jednání má. „*Cítí, co trpím. Dnes mi její pohled pronikl hluboko do srdce. Nalezl jsem ji samotnou. Neřekl jsem nic, a ona se na mne podívala. Neviděl jsem už líbeznou krásku, neviděl záři skvělého ducha; to všechno mým očím zmizelo. Mnohem nádhernější bylo, co jsem viděl; výraz vroucí účasti a nejsladšího soucítění.*“⁵⁸

Významnou roli v celém příběhu hraje nepochybně příroda. Mladý hrdina k ní má totiž velmi kladný vztah, což může částečně vycházet i ze skutečnosti, že se zabývá malováním. Za začátku knihy, kdy Werther ještě hýří optimismem a radostí ze života, se příroda objevuje jako malebné prostředí ukrývající neuvěřitelná překvapení v nikdy

⁵⁸ Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 78-79.

nekončících svobodně krásných dálkách. „*Když jsem přišel sem a díval se z kopce do krásného údolí, všechno mě bůhvíjak přitahovalo. Tam ten lesík! Ach, kdyby ses mohl ztrácet v jeho šeru! Tam ten vrchol! Ach, kdybys mohl odtamtud přehlížet širý kraj! Řetěz hor a důvěrných údolí! Ó, kéž bych mohl do nich zabloudit!*“⁵⁹

Wertherovo vnímání přírodních krás, popisování a vykreslování přírody jde ruku v ruce s jeho city a duševním stavem. V prvních měsících svého pobytu v novém prostředí viděl svůj život v jasném světle a spolu s tím vnímal kladně i přírodu: „*Nevím, zda jsou to duchové, vznášející se nad touto krajinou, kdo klamou mé smysly, anebo dli-li v mém srdci živoucí božská fantazie, že se mi všechno kolem dokola zjevuje jako učiněný ráj. Tu je hned za městečkem studně, k níž jsem připoután jako Meluzína a její sestry. Sejdeš s malého pahorku a zastaviš se před klenutím, odkud asi dvacet schodů vede dolů do hloubky, kde se z mramorové skály prýští nejčistší voda. Nízká zídka, jež nahoře tvoří ohradu, vysoké stromy, které zacloňují všechno prostranství kolem dokola, chládek místečka, to všechno je tak přitažlivé, tak trochu přízračné...*“⁶⁰

Postupem času, jak Werther padal stále hlouběji do své hluboké vášně ke krásné Lottě, se mění charakter Wertherových milostných citů a paralelně k tomu i obrazy přírody v jeho dopisech. Z prospěšného citu, který vyvolává radost ze života a způsobuje všudypřítomnou radost, se zvolna stává těžký kámen, který zvětšuje svou hmotnost i svůj objem a táhne svého nositele na dno hluboké černé propasti. „*Plný, teplý cit mého srdce pro přírodu, který mě zaplavoval tolikerou rozkoší, který mi všecken vůkolní svět přetvářel v jeden jediný ráj, stává se mi nyní nesnesitelným mučitelem, můrou, která mě tlačí, kudy chodím.*“⁶¹

Současně se objevuje lítost a žalostný smutek, které v hrdinově srdci vyvolávají vzpomínky na uplynulé štěstí. Tenkrát ještě snad byla v jeho srdci naděje, že by jeho příběh mohl mít jiný konec, že by se mohlo vyplnit jeho přání a Lotta by opětovala jeho lásku. Tehdy byl plný radosti a energie, které mu přinášela zamilovanost. V textu je patrná ztráta smyslu života a hluboká lítost a nostalgie: „*Když jsem dříve ze skály přes řeku až daleko k horám přehlížel úrodnou dolinu a viděl, jak všechno kolem mne klíčí...když jsem pak slyšel ptactvo kolem sebe, jak ožívuje les... Ach, tenkrát, jak často jsem zatoužil odletět na perutích jeřába, táhnoucího nade mnou, k nesmírnému moři, abych se napil z pěnivé číše Nekonečného kypící slasti života, abych aspoň okamžik*

⁵⁹ Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 27.

⁶⁰ Tamtéž, s. 11.

⁶¹ Tamtéž, s. 48.

v omezené síle své hrudi pocítil jedinou krůpěj blaha bytosti, která v sobě a sebou všechno vytváří. Bratře, už pouhá vzpomínka na ty chvíle mi dělá dobře, sama námaha znovu vyvolat, vyslovit ony nevyřčené city zdvihá mou duši nad ni samou a dává mi pak opět dvojnásob pocítit tesknotu, která mě nyní obkličuje.“⁶²

Součástí tohoto úzkého vztahu mezi city a náladami postavy, a líčením přírody je podání přírody v kontrastních nebo extrémních polohách. Stejně jako s nádherným líčením přírody se tedy v knize *Utrpení mladého Werthera* můžeme setkat i s popisem přírodního živlu řítícího se krajinou a beroucího s sebou všechno krásné i vzácné. Divoká bouře a nebezpečné povodně korespondují se stavem Wertherovy mysli a s jeho nejniternějšími pohnutkami duše. „Včera v noci mě to vyhnalo z domu. Navečer jsem ještě slyšel, že řeka se rozvodnila a všechny potoky, že od Wahlheimu celé údolí je pod vodou. V noci o jedenácté vyřítil jsem se ven. Strašlivá podívaná! Vidět, jak se v měsíční záři řítí žíravé proudy, přes pole a luka a pastviny a vše; a širé údolí v zuření vichru jediné bouřlivé moře! A když měsíc zas vystoupil a stál nad černými mračny a přede mnou povodeň v strašlivě nádherném odlesku zněla a hřměla, tu mě zas zamrazilo a touha mě zas pojala! Ach, s rozevřenou náručí stál jsem nad propastí a dýchal jsem dolů! dolů – a ztrácel se v slasti. Propadnout se tam, se všemi strážněmi, se všemi útrapami, rozbouřit se a řítit se jako vlny!“⁶³

Jak může čtenář vidět, Werther je postava rozporuplná a intenzivní. Jakékoli emoce rodící se v jeho nitru vyjadřuje až příliš prudce a silně. Pouhé vyjádření názoru na danou věc se pro hrdinu stává srdcebolnou záležitostí: „...Srdce mi překypovalo v tomto okamžiku, vzpomínka lecčeho minulého dotírala na mé nitro a slzy mi stouply do očí.“⁶⁴ V jednom ze svých dopisů se Werther svěřil svému příteli Vilémovi s výtkou týkající se jeho sebezničující povahy od samotné Lotty: „A jak mi po cestě vycinkala, že беру na všem příliš vroucí účast a že mě to všechno připraví do hrobu! Abych se prý šetřil!“⁶⁵

Překypující city se mladík nebál dát najevo ani v přítomnosti dětí. V *Utrpení mladého Werthera* najdeme několik takových ukázek: „Hošík uposlechl bez ostychu a já jsem se nezdržel a políbil jsem ho z celého srdce, nedbaje jeho usmrkaného nosánku.“⁶⁶ Jeho chování se ale mnohdy jevilo jako prchlivé a nesklidilo příliš veliký úspěch: „Mě

⁶² Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 48-49.

⁶³ Tamtéž, s. 83.

⁶⁴ Tamtéž, s. 32.

⁶⁵ Tamtéž, s. 33.

⁶⁶ Tamtéž, s. 21.

ta opravdovost a dobrota jejího zvolání tak nadchla, že jsem nevěděl, jak projevit své city; popadl jsem dítě a líbal je tak prudce, že se hned dalo do křiku a do pláče.“

5. JEAN-JACQUES ROUSSEAU

5.1. Jean-Jacques Rousseau, jeho život a dílo

Jean-Jacques Rousseau se narodil roku 1712 ve švýcarské Ženevě. Vyrůstal v podstatě jako sirotek, neboť matka zemřela po porodu a otec uprchl ze Ženevy před soudem, když bylo chlapci pouhých deset let. Ve svých šestnácti odjel do Francie, kde dlouhá léta žil. První roky v nové zemi trávil u paní Warensově, která se ho ujala a velmi ho podporovala ve studiu. Později se stala dokonce jeho milenkou.⁶⁷

Rousseau se hluboce věnoval studiu literatury a hudby. Nějaký čas se dokonce živil jako učitel hudby nebo opisovač not. V Paříži se seznámil s Denisem Diderotem a začal se sepisováním teoretických hesel o hudbě podílet na jeho unikátním projektu pod názvem *Encyklopedie aneb Racionální slovník věd, umění a řemesel*.⁶⁸ Brzy se však začal názorově s programem encyklopedistů rozcházet a od přispívání do *Encyklopedie* upustil.⁶⁹

Mezi první Rousseauova díla patří *Rozprava o vědách a uměních* (1750), za kterou dostal cenu v soutěži Dijonské akademie.⁷⁰ Vyjadřuje se zde k otázce vlivu umění a vědy na pokrok lidstva a tvrdí, že ani umění ani věda lidskou civilizaci nikam dál neposunují, tedy že o pokroku se v tomto případě opravdu nedá mluvit.⁷¹ „*Dokud naše způsoby neopracovalo umění a nenaučilo naše vášně hovořit strojenou řečí, byli jsme mravů neotesaných, leč přirozených, a rozdílnost chování ohlašovala na první pohled rozdílnost povahy.*“⁷²

V *Rozpravě o původu a příčinách nerovnosti mezi lidmi* (1755) se Rousseau dále věnuje myšlence nastíněné ve svém prvním díle, a rozebírá ji do hloubky. Hovoří o člověku v jeho původním neboli přírodním stavu jako o vrcholu lidské existence, ze kterého lidé vlivem moderního vývoje stále jen klesají. Odsuzuje soukromé vlastnictví a ukazuje, že právě ono je příčinou válek a dalšího zla vznikajícího na světě.⁷³ K této myšlence se ještě podrobněji vrátím později.

⁶⁷ Šrámek, J.: *Dějiny francouzské literatury v kostce*, Olomouc, Votobia, 1997, s. 108.

⁶⁸ Špelda, D.: *Renesanční a novověká filosofie*, Plzeň, Západočeská univerzita, 2009, s. 169.

⁶⁹ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 18-19.

⁷⁰ Bondy, E.: *Evropská filosofie XVII. a XVIII. století*, Sdružení na podporu vydávání časopisů, 1996, s. 233.

⁷¹ Rousseau, J.J.: *Rozpravy*, Praha, Nakladatelství Svoboda, 1989, s. 47-74.

⁷² Tamtéž, s. 51.

⁷³ Šrámek, J.: *Dějiny francouzské literatury v kostce*, s. 109.

Velikou vlnu kritiky vyvolal rovněž *List d'Alembertovi o divadelních představeních* (1758). Rousseau se v něm vyjadřuje k otázce, zda je vhodné zřídit v Ženevě divadlo, a dochází k závěru, že pro Ženevu divadlo vhodné není.⁷⁴ Tímto listem dochází k roztržce mezi encyklopedisty a Rousseauem, ke které se ale schylovalo už delší dobu (například výkladem názorů na člověka a společnost v autorových *Rozpravách*).⁷⁵

Svou - rovněž netradiční - představu o tom, jak by měla vypadat výchova dítěte, vyložil Jean-Jacques Rousseau ve spise *Emil aneb O výchově* (1762). Toto dílo se setkalo s velkým nepochopením a odporem. Bylo v Ženevě veřejně páleno a na autora byl dokonce vydán zatykač.⁷⁶ Čtvrtou část knihy tvoří *Vyznání savojského vikáře*, které seznamuje čtenáře s Rousseauovým pohledem na náboženství.⁷⁷

Rousseau je díky myšlenkám ve své tvorbě považován za předchůdce francouzské revoluce. Snad nejvíce se v tomto smyslu hovoří o díle *O společenské smlouvě aneb O zásadách státního práva* (1762). Náplní knihy se v dobách francouzské revoluce inspirovali zejména jakobíni.⁷⁸

Velmi podstatným Rousseauovým počinem je román *Julie aneb Nová Heloisa* (1761), které se ve své práci budu také nejvíce věnovat. Jak uvádí Jiří Šrámek, na první pohled se zdá, že se jedná o příběh nenaplněné lásky dvou mladých lidí. Dílo však vychází nejen z politických a filozofických, ale také náboženských a pedagogických rozměrů, a myšlenky v něm obsažené vysoce přesahují rámec pouhého romantického žánru.⁷⁹

Nejen *Heloisou* ovšem Rousseau předznamenal charakter literatury v budoucnu nově prorážející. Náznaky romantismu lze najít i v autobiografii *Vyznání* (1765-1770), která však vyšla až po autorově smrti, tedy až po roce 1778. Prvky budoucího romantismu se objevují rovněž v díle *Dumy samotářského chodce*, které lze považovat za jakési přírodní meditace.⁸⁰

⁷⁴ *List d'Alembertovi* je psán čistě osvícenským způsobem, kdy autor nejprve zkoumá obecné předpoklady, a od nich postupuje k rozboru konkrétní situace. Podle Daniela Špeldy tkví význam *Listu* především v originálním přístupu k člověku a celé společnosti, které zde autor popisuje. Svými názory a postoji se od svých současníků výrazně liší.

⁷⁵ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 18, 21-23.

⁷⁶ Šrámek, J.: *Dějiny francouzské literatury v kostce*, s. 109.

⁷⁷ Coreth, E., Schöndorf, H.: *Filosofie 17. a 18. století*, Olomouc, Nakladatelství Olomouc, 2002, s. 163-164.

⁷⁸ Šrámek, J.: *Dějiny francouzské literatury v kostce*, s. 109-110.

⁷⁹ Tamtéž, s. 110.

⁸⁰ Šrámek, J.: *Dějiny francouzské literatury v kostce*, s. 110-111.

5.2. Rousseauova filozofie

Jak uvádí Jindřich Veselý, Jean-Jacques Rousseau nevytvořil žádný nový filozofický systém. Nicméně jeho filozofie, která s dokonalou promyšleností a uceleností prostupuje každé jeho dílo, by se svým způsobem mohla za určitý systém považovat.⁸¹

Dalším podstatným aspektem je fakt, že náznaky Rousseauovy teorie se objevují již v jeho raných dílech, přestože ucelený přehled je vyložen až v pokročilejší tvorbě.⁸² Při výkladu teorie vycházím především z knihy *Jean Jacques Rousseau a problém preromantismu* od Jindřicha Veselého, který se tímto spisovatelem a filozofem dlouhodobě zabýval.

Autorovy myšlenky vznikaly na popud tehdejší situace ve státním uspořádání Francie a celkové nálady mezi jednotlivci i v celé společnosti. Velkou měrou k tomu přispěli i sami osvícenci, v jejichž kruzích se Jean-Jacques Rousseau nejdříve často pohyboval, a od nichž se zanedlouho začal názorově čím dál víc vzdalovat, až se od nich odklonil úplně.⁸³

Rousseau sledoval poměry ve společnosti a přihlížel nadšení osvíceneckých mudrců, považující lidský rozum za všemocný nástroj, a hlásající, že technický pokrok a stále více se rozvíjející vědecké poznatky jsou spásou světa. S přibývajícím zkušenostmi si více uvědomoval zkaženost lidí, jejichž charakterové vlastnosti se odkláněly od pravých citů, lásky a pochopení, a cílem lidského života se stávala honba za majetkem a penězi.⁸⁴

Začal si klást otázku – kde se stala chyba? Co způsobilo to zlo šířící se mezi lidmi? Ve svém výkladu používá pojmy „lidská přirozenost“ neboli „přirozený stav“, „pospolitost“ („pospolitý stav“) a „společnost“ („společenský stav“).⁸⁵ V „přirozeném stavu“ se člověk podle Rousseaua nacházel v takzvané době předhistorické. V období ještě předtím, než začala vlastní historie lidstva. V tomto stadiu dosáhl člověk nejvyššího pokroku, kterého vůbec mohl. Byl jakousi osamělou soběstačnou totalitou,

---

⁸¹ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 21.

⁸² Tamtéž.

⁸³ Tamtéž, s. 18-19.

⁸⁴ Tamtéž, s. 20,22.

⁸⁵ Tamtéž, s. 31.

kteřá neměla rozum. Vyznačoval se ale soucitem, vyvinutými smysly a instinkty. Ale hlavně již z pouhé podstaty byl dobrý, nedovedl být zlý.⁸⁶

Na této půdě vznikla „rodová (přirozená) pospolitost“, kterou Rousseau považuje za vrchol předdějinného období, a kterou lidstvo vstupuje do reálných dějin, neboť prototyp „rodového společenství“ lze podle autora najít i v současnosti u mnohých divokých národů. V tomto stavu se lidé sdružují s ostatními lidmi na základě lásky a náklonnosti. Mají v sobě pomocí instinktu i rozumu pevně zakořeněné pravidlo neubližovat druhým, pokud není ohrožen sám život.⁸⁷

Dalším stadiem je politická „pospolitost“, která se od přirozené pospolitosti liší převážně tím, že je řízena na základě zákonů.⁸⁸ *„Politická „pospolitost“ je tedy samostatnou, do sebe uzavřenou totalitou, zvláštní organickou substancí nadanou vlastní vůlí i vlastní specifickou strukturou. Je nezávislým celkem, jenž do svého setravného bytí pojímá všechny své členy. Každý občan je v této „pospolitosti“ ontologicky zakotven. Má a musí žít především jí a pro ni. Politickou „pospolitostí“ tedy člověk, jenž definitivně ztratil původní „přirozenou“ celistvost, nabývá nové kolektivní totality, a to uměle, na základě zákonů, jež jsou v Rousseauově pojetí „racionálními konvencemi“.*⁸⁹

Na základě postupného rozkládání „přirozeného stavu“ a následně další degradace „stavu pospolitého“ dochází ke vzniku „společenského stavu“. *„Člověk ve „společenském stavu“ není ani sám totalitou, ani není začleněn do „pospolitosti“. Žije uprostřed lidí. Nikoliv však s nimi, ale pouze jejich prostřednictvím. Umělá zdvořilost a „dobré chování“ se vklínají mezi lidská já tak, že zcela mizí nepokřivený bezprostřední vztah mezi dvěma lidskými subjekty. Ve „společnosti“ se proto každý člověk ocitá ve zvláštní izolaci. Není tím, čím je sám o sobě, ale je tím, čím je v očích druhých. Veškeré jeho konání a jednání nevychází z jeho pravého subjektivního nitra, ani z kořenů integrující „pospolité“ totality, ale z předpokládaného pohledu cizích očí.*⁹⁰

Z této teorie Jean-Jacques Rousseau vychází i při kritizování tehdejší společnosti. Vidí zkažené lidi, jejichž charaktery se v mnohém proměnily v čistou negaci charakterů známých z „přirozeného“ i „pospolitého“ stavu. V lidských srdcích

⁸⁶ Špelda, D.: *Renesanční a novověká filosofie*, s. 170.

⁸⁷ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 34.

⁸⁸ Tamtéž, s. 38.

⁸⁹ Tamtéž, s. 39.

⁹⁰ Tamtéž, s. 44.

dominuje samolibost, pokrytectví a touha po majetku klidně i na úkor ostatních.⁹¹ Zvláště negativním shledává Rousseau vznik soukromého vlastnictví, které dalo základ nerovnosti mezi lidmi.⁹²

Posledním bodem, u kterého bych se v rámci přiblížení tohoto francouzského autora ráda zastavila, je jeho postoj k revoluci. Důležitost tohoto tkví už jenom v názoru mnohých na Rousseauovo předznamenání revoluce. Například Egon Bondy ve své knize *Evropská filosofie XVII. a XVIII. století* píše, že myšlenky Jeana-Jacquesa Rousseaua byly „hybnou silou francouzské revoluce“.⁹³ Pro Rousseaua je revoluce jednou z možných způsobů jak navrátit lidskou společnost znovu do stadia „přirozeného stavu“, nebo ji k němu alespoň přiblížit, neboť úplný návrat prý je prakticky nemožný. V žádném případě ale autor k revoluci nevyzývá, v podstatě o ní pouze uvažuje jako o možném řešení. Obava z násilného převratu spojená se strachem z nejisté budoucnosti čiší z jeho úvah a myšlenek však napovídají, že se k možnosti revoluce skutečně nepřiklání. Jediným možným řešením jak se přiblížit k lidské podstatě z dob „přirozeného stavu“ je „vnitřní mravní obroda“ každého člověka.⁹⁴

Na tu však neexistuje jednotný recept, neboť každý člověk je jiný, svým způsobem jedinečný. Podstatné také je, že při obrodě nemůžeme postupovat pomocí rozumu, jelikož původní předností člověka byl mravní cit, a nikoli rozum. Rousseau navrhuje jako účinný prostředek řeč. Řeč plná vášní a citů, která vychází z lidského nitra a lidské nitro také zasahuje. Problém je navíc s písemnou podobou řeči, kde řeč pravých vášní a citů pozbývá.⁹⁵

To byl ten důvod, proč se Jean-Jacques Rousseau rozhodl vytvořit nový literární styl, ve kterém by řeč plnila svou původní funkci. A jelikož se o obrodu společnosti může pomocí řeči pokusit jen osoba s nenarušeným „přirozeným“ nitrem, nezbývalo autorovi, než za tohoto jedince považovat sebe sama. Nejednalo se tedy v tomto případě o pochybnou sebelásku nebo povýšenost, nýbrž o čistou snahu člověka zklamaného poměry ve společnosti o nápravu.⁹⁶

Podle Ivana Blechy je takto promyšlený Rousseauův filozofický výklad variací na teorii společenské smlouvy, kterou známe například od Thomase Hobbesa nebo

⁹¹ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 45.

⁹² Tretera, I.: *Nástin dějin evropského myšlení*, Praha - Litomyšl, Paseka, 1999, s. 356.

⁹³ Bondy, E.: *Evropská filosofie XVII. a XVIII. století*, s. 233.

⁹⁴ Tamtéž, s. 46-48.

⁹⁵ Tamtéž, s. 48-49.

⁹⁶ Tamtéž, s. 49-50.

Johna Locka.⁹⁷ Tuto informaci obšírněji rozpracovávají i Coreth a Schöndorf v knize *Filosofie 17. a 18. století*. Podle nich je v této oblasti u Rousseaua hlavní teorie „obecné vůle“. To znamená, že „převahu musí získat společný, všemi přijímaný zájem, „obecná vůle“. Toho se dosahuje hlasováním, v němž se dílčí zájmy vzájemně neutralizují a prosadí obecné blaho. Teprve poté může ve státě zavládnout pravá svoboda.“⁹⁸ Za ideální model státního zřízení považuje Rousseau lidovou republiku založenou na přímé demokracii, kde o čele státu rozhodují spontánní shromáždění občanů. Tento systém je ale natolik dokonalý, že lidé nejsou schopni ho udržet. Jako alternativu nabízí Rousseau vládu nejmoudřejších, tj. „volená aristokracie“.⁹⁹ Jean-Jacques Rousseau tuto teorii podrobně popsal ve výše uvedené knize *O společenské smlouvě aneb O zásadách státního práva*.

---

⁹⁷ Blecha, I.: *Filosofie*, Olomouc, Nakladatelství Olomouc, 2002, s. 171.

⁹⁸ Coreth, E., Schöndorf, H.: *Filosofie 17. a 18. století*, s. 163.

⁹⁹ Bondy, E.: *Evropská filosofie XVII. a XVIII. století*, s. 238.

6. JULIE ANEB NOVÁ HELOISA

6.1. Okolnosti vzniku a autobiografické prvky

Román v dopisech *Julie aneb Nová Heloisa* vznikl na pozadí událostí 18. století. Ve Francii se stal dokonce nejčtenějším románem tohoto století.¹⁰⁰ Jeho autor spisovatel a filozof Jean-Jacques Rousseau byl velkým kritikem poměrů své doby, což se odráželo v jeho dílech.

Rousseau se nebál vkládat do svých knih dosud nepoužívané prvky a porušovat tím zaběhlé normy a konvence. Nezastřeně popisoval vyjádření něžné nebo naopak vášnivé lásky a milostných scén. Propagoval myšlenku rovnosti mezi lidmi bez ohledu na urozenost a sociální postavení a kritizoval život městské smetánky schovávající za bohatství svůj zkažený charakter a neupřímné lži.¹⁰¹

Cílem románu není představit čtenáři dopisy psané podle dokonalých vzorů. Rousseau se to snaží obhájit ve své druhé předmluvě, kde polemizuje s neexistujícím kritikem. Chce ukázat způsob, jakým by románové postavy ve skutečnosti opravdu psaly. Vysvětluje, že dva mladí lidé, téměř ještě děti, nejsou schopni napsat dopis ve stylu zkušených spisovatelů. Oni nepotřebují nikoho zaujmout. Nepotřebují přemýšlet a hluboce uvažovat. Jejich cílem je sdílení nejnítěrnějších citů a vášní, vyjádření stavu své mysli a své lásky.¹⁰²

Z druhé autorovy předmluvy vyplývá, že román je určen primárně čtenářům z řad vesničanů. Souvisí to s jeho kritikou městské smetánky, jak bylo uvedeno výše. Trend upřednostňování městského života před vesnickým a tendence odchodu mladých lidí z venkova do městských aglomerací se mu zdála nesmyslná a zbytečná.¹⁰³ Rozhodl se zahájit osvětu prostřednictvím románu *Julia aneb Nová Heloisa*. Jeho cílem bylo ukázat krásu vesnického života a povzbudit vesničany v jejich nelehkém údělu. Na příkladu Julie demonstrovat harmonický život plný lásky a porozumění, protkaný spoustou malých radostí a dobrosrdečných skutků.¹⁰⁴

Snaha přiblížit čtenáři kouzlo života venkovských lidí úzce souvisí s Rousseauovým výše popsáním filozofickým systémem týkajícím se „přirozeného stavu“, „pospolitého stavu“ a „společenského stavu“. Podle Jindřicha Veselého má

¹⁰⁰ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 150.

¹⁰¹ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, Bratislava, Tatran, 1982, s. 689.

¹⁰² Rousseau, J.J.: II. předmluva, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 648.

¹⁰³ Tamtéž, s. 651.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 654.

román *Julie aneb Nová Heloisa* totiž významné mravní poslání. „Idealizujícím vykreslením prostých půvabů venkovských mravů se Rousseau v prvé řadě snaží čelit neustálému pronikání mravní zkaženosti z epicentra do periférie a nabídnout venkovu ideál „prostého štěstí“, jenž by byl schopen čelit oslnivé přitažlivosti pařížského lesku. Navíc v podmínkách, kde skutečný milostný cit ještě z lidských srdcí zcela nevytizel, otevírá román cestu, jak od něj dospět o něco blíže k mravnosti, blíže k pravé „lidské přirozenosti“, o něco blíže k „pospolitosti“. Epicentrem je myšlena například Paříž a venkov zde tedy hraje roli periférie rozkladu.¹⁰⁵

Ostrůvek štěstí zde představuje tzv. clarenské společenství ctnosti, blížící se k dokonalosti také podobou svého společensko-ekonomického uspořádání. „Každý nalézá ve svém stavu vše, co potřebuje k vlastní spokojenosti a k tomu, aby nepociťoval potřebu tento stav opustit, a upíná se k němu, jako by v něm měl setrvat celý život. Jedinou ctižádostí každého je dobře plnit své povinnosti. V těch, co přikazují, je tolik mírnosti a v těch, co poslouchají, tolik úslužnosti, že by si tytéž úlohy mohli mezi sebe rozdělit sobě rovni a žádný by si přitom nestěžoval na svůj úděl. Proto nikdo nezavídí úděl druhému, nikoho nenapadne, že by si mohl zvětšit vlastní majetek jinak než zmnožením majetku společného; sami páni měří své štěstí jen štěstím těch, kdo je obklopují.“¹⁰⁶

Podle Veselého je dalším významným aspektem jakási nadčasovost románu. U jednotlivých dopisů totiž nejsou uváděna data, což dostává příběh do obecnější roviny. Na druhou stranu lze v dopisech nalézt údaje, podle nichž je možné vnímat příběh v reálném čase. Na základě Rousseauových poznámek dochází ale ke zpochybnění konkrétních údajů, z čehož Veselý vyvozuje autorovu snahu o vnímatelnost příběhu v obou rovinách, tedy rovině příběhu dvou skutečných mladých lidí i rovině nadčasové.¹⁰⁷

Zajímavá je postava ateisty pana de Wolmar, jelikož se jedná o jednu z mála postav šlechtěného ateisty ve světové literatuře. Podle autora doslovu Antona Vantucha sloužili jako vzor pro osobu moudrého a laskavého ateisty Rousseauovi přátelé z řad encyklopedistů, kterým chtěl autor tímto vyjádřit svou úctu.¹⁰⁸

Bez povšimnutí rozhodně nemůže zůstat otázka další postavy *Nové Heloisy* – Juliiny sestřence Kláry. Anton Vantuch si v doslovu podrobně všimá jejího

¹⁰⁵ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 55.

¹⁰⁶ Tamtéž, s. 58-59.

¹⁰⁷ Tamtéž, s. 55.

¹⁰⁸ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 700.

intenzivního vztahu k Julii, který se místy zdá téměř vztahem milostným. Podotýká, že by právě postava Kláry mohla být dalším průlomovým prvkem, kterými Jean-Jacques Rousseau nešetřil. Na druhou stranu je si vědom faktu, že v minulých dobách byly vztahy mezi přáteli postaveny jinak než tomu je dnes, z čehož vyplývá, že Klářino vnímání své přítelkyně mohlo být skutečně úplně normální.¹⁰⁹

Jak napovídá samotný název románu *Julie aneb Nová Heloisa*, Jean-Jacques Rousseau se částečně inspiroval příběhem středověkého myslitele Abelarda a jeho osudové lásky Heloisy. Podle Veselého lze na samotném příběhu Abelarda a Heloisy sledovat jakousi cestu od počáteční tělesné milenecké lásky směrem k mravní obrodě. Jean-Jacques Rousseau tedy už v názvu své knihy napovídá, jaké hlavní poslání přináší. Příběh Julie a Saint-Preuxe se nese v podobném duchu. Hrdinové překonávají bolest z neuskutečnitelné lásky a stávají se ctnostnějšími.¹¹⁰ V doslovu ke knize *Abélard a Heloisa: Dopisy utrpení a lásky* Pavlína Rychterová uvádí: „Jean de Meung... shledával v Heloise, žačce, milence a manželce jednoho z nejvýznamnějších a nejpozoruhodnějších středověkých filosofů Petra Abélarda, jedinečný příklad bezpodmínečnosti a dokonalosti milostné vášně. Hluboký dojem, který v básníkovi (myšlen tedy Jean de Meung) počátku čtrnáctého století o dvě století starší korespondence Abélarda a Heloisy zanechala, měl milostný příběh v ní zachycený vyvolávat i později. Nejenom u Jeana-Jacquese Rousseaua v jeho utopii citů, románu v dopisech Julii aneb Nové Heloise...“¹¹¹

Dílo *Julie aneb Nová Heloisa* obsahuje mnoho autobiografických prvků. Podle Veselého „snad nikdy jindy v dějinách literatury nedošlo k tak intenzivnímu sepětí a identifikaci autorovy osoby s dílem jako právě v Rousseauově případě“.¹¹²

Jak podotýká autor doslovu Anton Vantuch, v postavě Saint-Preuxe se odráží Jean-Jacques Rousseau sám.¹¹³ A zdaleka se nejedná pouze o popis jeho vlastního života. Naopak. V postavě mladého filozofa Rousseau často rozvíjí své tužby a nechává Saint-Preuxe prožívat události, které jeho samotného minuly, a po kterých toužil. Popisuje lásku mezi dvěma mladými lidmi stejné generace, jakou on sám nikdy nezažil, jelikož věk jeho partnerek byl vždy o mnoho let vzdálen jemu samotnému.¹¹⁴ O

¹⁰⁹ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 699-700.

¹¹⁰ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 54.

¹¹¹ Rychterová, P.: Doslov, in Abélard, P.: *Dopisy utrpení a lásky*, Praha, Vyšehrad, 2003, s. 130.

¹¹² Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 132.

¹¹³ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 697.

¹¹⁴ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 698.

shodných rysech mezi postavou Saint-Preuxe a Jeana-Jacquese Rousseau se ve *Studii z francouzského osvícenství* zmiňuje i Jindřich Veselý.¹¹⁵

Podle Antona Vantucha je *Nová Heloisa* v podstatě Rousseauovým snem. Je vyjádřením jeho toužebných přání, jakýmsi okamžikem štěstí, po kterém toužil, a který celý život hledal. Rousseauův život byl ve znamení hledání, neustálých návratů a častých zklamání. Žádné z míst, kde během své životní dráhy působil, nebylo jeho skutečným domovem.¹¹⁶

Významnou ženou Rousseauova života byla již zmíněná paní de Warens, u které našel útočiště ve svých šestnácti letech. Stala se nejen jeho náhradní matkou a vychovatelkou, ale také první milenkou. Některé vzhledové prvky paní de Warens vtiskl Jean-Jacques Rousseau románové Julii, například barvu vlasů nebo styl oblékání.¹¹⁷

Julie aneb Nová Heloisa obsahuje také některé autobiografické prvky inspirované autorovým vášnivým románkem s paní d'Houdetot. Byla to sestra paní d'Epinay, u které Rousseau trávil nějaký čas a tvořil nejen *Julii aneb Novou Heloisu*, ale také *Emila* nebo *Společenskou smlouvu*. Láska k paní d'Houdetot byla ale spíše jednostranná, jelikož tato žena milovala pana de Lamberta, muže povahově zřejmě podobného románovému panu de Wolmar. On sám svou paní za Rousseauem poslal, podobně pan de Wolmar dal Saint-Preuxovi svou důvěru, když ho pozval do svého domu. Podstatný rozdíl je tedy v tom, že románová Julie Saint-Preuxovu lásku opětuje na rozdíl od paní d'Houdetot. Tato zkušenost dala základ Rousseauově zřetelné úctě k manželství, kdy na jedné straně stojí „mladá láska“ a pravé štěstí a na druhé straně manželský svazek, který je nutno zachovávat a ctít i za předpokladu, že jeho základem nemusí jednoznačně být opravdová láska.¹¹⁸

Nutno podotknout, že Rousseauův románek s paní d'Houdetot měl veliký vliv na vývoj obsahu v *Julii aneb Nové Heloise*. Původní román měl mít čtyři části a měl končit nejen smrtí Juliinou, nýbrž tragicky zahynout měl také Saint-Preux. Podle Antona Vantucha dosáhl Jean-Jacques Rousseau po tomto zážitku jakési rovnováhy, která měla za následek nejen zvýraznění postavy lorda Eduarda. Výsledný román má šest částí a dospěje k zcela jinému konci, než bylo původně zamýšleno.¹¹⁹

¹¹⁵ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 138.

¹¹⁶ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 696.

¹¹⁷ Tamtéž, s. 697.

¹¹⁸ Tamtéž, s. 697-698.

¹¹⁹ Vantuch, A.: Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 700-701.

6.2. Stručný děj

Příběh *Julie aneb Nové Heloisy* se z velké části odehrává v severovýchodním Švýcarsku, jak napovídá již podtitul knihy: „Listy dvou milenců z městečka na úpatí Alp“. V městečku Clarens zde žije rodina barona d'Etange, do níž je pozván mladý učitel filozofie, aby se v době baronovy nepřítomnosti staral o výchovu a vzdělání mladičké Julie.

Mezi učitelem a žačkou se záhy vytvoří pevné pouto, které vyústí v milenecký vztah. Mladí milenci, stejně jako Juliina sestřenice Klára, jsou si vědomi nevhodnosti tohoto vztahu a tají ho. Filozof dokonce na Juliin příkaz na nějakou dobu odjíždí, aby se zamezilo prozrazení jejich náklonnosti.¹²⁰

I přes nepřízeň osudu v podobě nerovného sociálního postavení obou milenců Julie stále doufá, že se jí podaří získat na svou stranu otce a za svého milého se vdát. Záminkou má být její těhotenství, které začíná pociťovat.

Nepřízní osudu se otec nepřímo dozví o možnosti vztahu jeho dcery s neurozeným mužem, v návalu vzteku Julii bije, načež ona upadne a dítě potratí.¹²¹

Baron d'Etange zakáže Julii jakékoli styky s mladým učitelem a provdá ji za svého přítele pana de Wolmar, kterému svou dceru slíbil jako důkaz vděku za záchranu života.¹²²

Filozof, který se v knize objevuje pouze jako Saint-Preux, zvládá své zklamání velice těžko. Nakonec na doporučení svého přítele mylorda Eduarda odjíždí na několikaletou cestu kolem světa.¹²³

Po svém návratu obdrží pozvání Juliina manžela na panství do Clarens. Moudrý pan de Wolmar ví o mladické lásce své ženy, ale dává jí veškerou svou důvěru, jelikož věří, že léty dospěla a je srozuměna se svým současným stavem. Touží, aby se takto uklidnila i filozofova duše. Zve ho do svého domu jako svého přítele a přítele své paní.¹²⁴

Saint-Preux nalézá svou dávnou milenkou jako rozumnou vdanou ženu a matku dvou dětí, na první pohled vyrovnanou a šťastnou. Čtenář se ale brzy dozví, že Juliiny

¹²⁰ Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 43-44.

¹²¹ Tamtéž, s. 135-140.

¹²² Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl III.*, Praha, Nakladatel Josef Pelcl, 1912, s. 504-505.

¹²³ Tamtéž, s. 592-593.

¹²⁴ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl IV.*, Praha, Nakladatel Josef Pelcl, 1912, s. 625.

city k filozofovi zdaleka nevyprchaly, a že se v jejím srdci ukrývá tajemný smutek a trápení. Úcta k manželskému svazku a význam přátelství jim nedovolí zhřešit.¹²⁵

V domě pana de Wolmar panuje přátelství a láska. Juliin manžel dokonce svěří filozofovi výchovu svých dětí.

V době Saint-Preuxovy nepřítomnosti na výletě do Chillonu dojde k osudné nehodě. Juliin syn Marcell spadne do vody a jeho matka skočí za ním, aby ho zachránila.¹²⁶ Následně těžce onemocní a umírá. Na smrtelném loži svěruje své syny milované sestřenici Kláře a píše svůj poslední dopis adresovaný Saint-Preuxovi. V něm se přiznává ke své slabosti co se týče chovaných citů. V náruči smrti nemusí již nic zastírat a otevřeně přiznává, že filozofa stále miluje a právě smrt ji zachrání od nevěry, ke které by možná v budoucnu bývalo došlo. „*Ctnost, jež nás zde na zemi rozloučila, v sídle věčném nás spojí. Umírám v sladkém očekávání tomtu, jsouc přešťastna, že za cenu svého života koupím si právo milovati Tě na věky bez viny a říci Ti to ještě jednou.*“¹²⁷

6.3. Prvky preromantismu?

Jak bylo zmíněno, mezi hlavní rysy preromantických děl patří především intenzivní upřímné city nebo rozervanost hrdinů, paralela psychiky a popisu přírody, melancholie, vyjádření emocí a vášní. Mnohdy rozpor mezi vášní, rozumem nebo ctností, návrat k přírodě a ke skromnému obyčejnému životu založenému na lásce a porozumění. Kritika bohatství, neupřímnosti, přetvářky v kruzích vyšší společnosti, nerovnosti mezi lidmi a předsudků vůči neurozeným jedincům. Následující kapitola obsahuje ukázky preromantických prvků v textu románu *Julie aneb Nová Heloisa*.

V tomto románu je možno najít mnoho pasáží, ve kterých se oči i srdce člověka obrací k přírodě. Příroda se výrazně pojí k osudu hrdinů a popis přírody odráží nejen osud jako takový, ale rovněž okamžité vnitřní rozpoložení postavy. Významu přírody a snění si všímá také Veselý ve *Studii z francouzského osvícenství*.¹²⁸ Je zajímavé, že pohled na přírodu, její charakter a změny se objevuje častěji v dopisech psaných mužskými postavami, respektive setkáváme se s ním převážně v dopisech psaných mladým mužem Saint-Preuxem.

¹²⁵ Tamtéž, s. 780-791.

¹²⁶ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl VI.*, Praha, Nakladatel Josef Pelcl, 1912 s. 1070-1072.

¹²⁷ Tamtéž, s. 1131.

¹²⁸ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 144.

Na samém počátku románu, v situaci, kdy Julie posílá svého milence na nějaký čas pryč, aby jejich vztah nebyl odhalen, způsobuje tím Saint-Preuxovi trápení. Pomyšlení na velkou vzdálenost, která je bude dělit, mládence netěší. Nakonec Julii poslechne a odchází. V horách uprostřed panenské přírody nachází Saint-Preux uklidnění a smíření s celou situací. „*Tam objevil jsem patrně v čistotě vzduchu, v němž jsem se ocitnul, pravou příčinu změny své nálady a návratu toho míru vnitřního, kterého jsem pozbyl od doby tak dávné. A skutečně jest všeobecný dojem, jehož pociťují všichni lidé třeba by si toho sami nepovšimli, že na vysokých horách, kde vzduch jest čistý a řídký, pociťujeme v těle více volnosti, v duši pak více jasu; rozkoše tam bývají méně prudké, náruživosti umírněnější...*“¹²⁹

Čím déle však trvá Saint-Preuxův pobyt daleko od Julie, tím více se mění stav jeho rozpoložení. Mění místo svého pobytu a přibližuje se ke své milé. Vysoká skaliska poskytují mu výhled na milenciho město. Spolu s přicházející depresí přichází zimní roční období, které jen umocňuje jeho smutek: „*Možno toto miesto dopomáha k takej záдумčivosti. Je smutné a hrozné; preto sa dobre zhoduje s mojím duševným stavom a v príjemnejšom prostredí by som nezotrval tak trpezlivo. Reťaz hluchých skalisk lemuje pobrežie a obklopuje moje bydlisko, ktoré zima robí ešte strašnejším... všade vo všetkom nachádzam takú istú pochmúrnosť, aká panuje v mojom vnútri. Už nevidieť zeleň, tráva je žltá a zvädnutá, stromy sú opadané, vysušujúci severovýchodný vietor a studený severák hromadia sneh a ľad a celá príroda je v mojich očiach mŕtva ako nádej hlboko v mojom srdci.*“¹³⁰

Nějaký čas po filozofově návratu do Clarens se Juliini rodiče chystají na pár dní odcestovat, dívka o situaci informuje Saint-Preuxe a slibuje mu častější a intimnější schůzky v době nepřítomnosti rodičů. Mladíkova radost, nadšení a netrpělivé očekávání se opět odráží v jeho vnímání přírody: „*Shledávám nivu usměvavější, zeleň čerstvější a živější, vzduch čistší, nebe jasnější; zpěv ptačí zdá se obsahovati více něhy a milostné touhy...*“¹³¹

Saint-Preux je panem de Wolmar pozván do Clarens, aby jako přítel a téměř i jako člen rodiny sdílel s nimi společný domov. Podniká s Julií výlet lodí po Ženevském jezeře. Po několika letech je opět nablízku své životní lásce a to ve spojení s krásnou přírodou přináší jeho očím romantické vidění světa: „*...vyzval jsem ji, aby se obdivovala*

¹²⁹ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl I.*, Praha, Nakladatel Josef Pelcl, 1912, s. 113-114.

¹³⁰ Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*, s. 62-63.

¹³¹ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl I.*, s. 169-170.

*bohatým a rozkošným břehům kraje vadského, kde hojnost městeček, nesčetné množství obyvatelův, chlupy zelenající se a zdobené tvoří na všech stranách obraz úchvatný; krajům kde půda všude zdělávaná a všude úrodná skýtá rolníku, pastýři, vinaři za namáhání jejich ovoce... Vlevo za bystřinou vypínal se veliký les dubový, a pod námi ohromná vodní pláň, jezerem utvořená vňadrech Alp, oddělovala nás od bohatého pobřeží kraje Vadského...*¹³²

Podstatným rysem románu je samota, neboli rozjímání v osamění. Otázkou samoty u Rousseaua se zabývá také Jindřich Veselý. Uvádí, že dočasné osamocení vede k jakési očištění těla i duše. Po odpočinku a snění se jedinec vrací zpátky do společnosti, není tedy pravda, že by Rousseau vyzýval k úplnému osamění bez jakýchkoli sociálních kontaktů.¹³³

V rámci úvah nad úlohou přírody v románu *Julie aneb Nová Heloisa* a nad celkovým vztahem Rousseau k přírodě je nutné pozastavit u tzv. Juliina Elysia. (Pojem Elysium pochází ze starověkého Řecka. Bylo součástí podsvětí, kam bohové za živa unášeli své vyvolené. Elysium bylo tedy, narozdíl od strašlivého Tartaru, místo plné radosti, štěstí a rozkoší.)¹³⁴

V Rousseauově případě je jako Elysium označována tajemná zahrada poblíž domu manželů de Wolmar, na první pohled budící dojem divokého svobodného pralesa. Dříve se na tomto místě nacházel ovocný sad, suchý a vyprahlý. Bující místo plné života, vody nebo ptactva je v románě podáno jako dílo člověka v těsné spolupráci s přírodou, na čemž se patrně Rousseau snaží ukázat pozitivní stránky tohoto souznění. Díky dávce něhy a respektování potřeb přírody se zdá, že vzkvétá ku prospěchu obou stran. Lidskou práci není v zahradě na první pohled vidět. „*Příroda učinila vše, ale pod mým vedením, a není zde ničeho, co bych já nebyla poručila vykonati... nemohu porozuměti zde jedné věci: místo, tak rozdílné od toho, jaké bylo dříve, mohlo se státi takovým, jaké jest nyní, pouze pěstěním a péčí; nevidím však nikde ani nejmenší stopy pěstění. Vše se zelená, jest svěží, bujné, a ruky zahradníkovy nelze vůbec uzříti. Nic nevyvracuje představy pustého ostrova, kterou jsem měl, když jsem vstoupil sem a nespátřuji zde žádné stopy lidské... jest to tím, že se horlivě pečovalo o zahlazení těchto*

¹³² Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl IV.*, s. 782, 785-786.

¹³³ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 147.

¹³⁴ *Ottův slovník naučný*, sv. 8, Praha, Vydavatel a nakladatel J. Otto v Praze, 1894, s. 557.

stop.“¹³⁵ O Elysiu se zmiňuje také Jindřich Veselý ve *Studii z francouzského osvícenství* v souvislosti s osamělým sněním v přírodě.¹³⁶

Je zřejmé, a uvádí to i David Gauthier v knize Rousseau - The Sentiment of Existence, že Elysium odhaluje Rousseauovo pochopení vztahu mezi člověkem a přírodou.¹³⁷ Kromě toho má i velmi hluboký symbolický význam. Zatímco v domě vládne mužskou rukou pan de Wolmar, Elysium je pouze Juliino. Je jejím královstvím, ztělesněním samotné Julie. K bráně od Elysia existují čtyři klíče. Jeden vlastní Julie, druhý pan de Wolmar, třetí Juliin otec a poslední patří vychovatelce Fanchon, která smí do Elysia vstupovat s dětmi. Saint-Preux žádá půjčení klíče od Fanchon, aby mohl chodit do zahrady krmit ptáky, Julie mu ale svěří svůj vlastní. Co to znamená? Julie tímto krokem pozvedá filozofa na úroveň všech ostatních majitelů klíčů, tedy i svého otce a manžela. Současně s klíčem od Elysia podává Saint-Preuxovi klíč od svého srdce, jelikož právě Elysium je jejím nejnítějnějším já. Na druhou stranu je vyloučena možnost, aby se s bývalým milencem v Elysiu záměrně potkala, což symbolicky naznačuje, že Julie patří jinému a Saint-Preuxovi již nikdy patřit nebude.¹³⁸

Dalším typickým rysem Rousseauova díla je kritika překultivovanosti a přílišného důrazu na urozenost a bohatství. Románový Saint-Preux se nemůže stát Juliiným manželem právě díky předsudkům týkající se urozenosti. Saint-Preuxův přítel Eduard se snaží chválit filozofa před Juliiným otcem a přesvědčuje ho o vhodnosti takového sňatku slovy: „*Šlechtictví? Zbytečná to přednost v zemi, kde více škodí než prospívá. Ale má i to – nepochybuje o tom! – nikoliv inkoustem na starých pergamenech napsané, nýbrž vyryté na dně srdce písmem nesmazatelným. Krátce řečeno, dáte-li přednost rozumu před předsudkem, milujete-li svou dceru více než své tituly, dáte ji jemu.*“¹³⁹

Následuje kritika šlechty jako takové. Jean-Jacques Rousseau slovy Eduardovými tvrdí, že zdaleka ne všichni šlechtici jsou opravdu majiteli honosných titulů po svých předcích. Mnozí z nich jsou ničemové, kteří si šlechtický titul nečestně obstarali a jejich potomci se pouze domnívají, že vznešená hodnost patří skutečně jejich rodině. V čem je vlastně šlechta důležitá? Jaké zásluhy má? „*Co činí pro slávu vlasti nebo štěstí pokolení lidského? Jsouc zapříčinou nepřítelkyní zákonův a svobody, čeho*

¹³⁵ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl IV.*, s. 714, 724-725.

¹³⁶ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 147.

¹³⁷ Gauthier, D.: *Rousseau. The Sentiment of Existence*, New York, Cambridge University Press, 2006, s. 83.

¹³⁸ Tamtéž, s. 94-98.

¹³⁹ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl I.*, s. 247.

dokázala kdy ve většině zemí, v nichž se stkví, kromě tyranského násilnictví a potlačování národů? A vy si troufáte v republice honositi se stavem ničícím ctnosti a lidskost, stavem pyšnicím se porobováním bližních, stydicím se za to, že jsme lidmi? “¹⁴⁰

Saint-Preux pobývá nějakou dobu v Paříži a je zděšen tamními poměry a morálkou. Pozoruje vyjadřování zdejších lidí plné zdvořilostních frází a přátelských řečí, které snad nikdo nemyslí doopravdy vážně. Chování lidí mění se v závislosti na společenském postavení a na složení společnosti, ve které se právě nacházejí. Pařížské zážitky a své znechucení uzavírá mladý filozof v dopise Julii takto: *„Tak tedy lidé jeví se jinak v řečech a jinak v konání; jejich city nevycházejí z jejich srdce, jejich vzdělání nesídlí v jejich duchu, jejich rozhovory netlumočí jejich myšlenek; pozorujme pouze jejich zevnějšek a v jejich shromáždění cítíme se podobně jako před pohyblivým obrazem, kde klidný divák jest jedinou bytostí, pohybující se vlastní silou.“¹⁴¹*

V románu *Julie aneb Nová Heloisa* je poměrně mnoho textu věnováno podrobnému popisu života ve vysokých kruzích společnosti. Saint-Preux je zvyklý se pohybovat spíše mezi prostými lidmi, kteří neznají přetvářku a klam. Při svém, již zmíněném, pobytu v Paříži cítí, že do společnosti nezapadá a sebevíc se snaží, aby neklesl na onu pochybnou úroveň. Má pocit, že ať slyší od kteréhokoli jedince cokoli, nemůže tomu věřit, neboť zdejší slova nejsou upřímná. Jeden a ten samý člověk je schopen na více stranách hovořit různě: *„Každá strana má svá pravidla, své úsudky a zásady, které jinde platnosti nemají. Kdo v jednom domě pokládán jest za člověka řádného, v druhém jest darebákem: dobro, zlo, krása, ohavnost, pravda, ctnost – vše to má pouze místní a omezenou platnost.“¹⁴²*

Jak již bylo řečeno, na příkladu tzv. clarenského společenství ctnosti předkládá autor jakýsi model způsobu života, blízcího se k dokonalosti. Skupinka lidí si na základě čistoty srdcí jednotlivých členů vytváří vlastní svět, který pozitivně působí na kvalitu života nejen každého z nich, ale kohokoliv dalšího žijícího v blízkosti této skupiny a dosahujícího svým charakterem možnosti stát se její součástí.

Clarenské společenství představuje specifický model uspořádání společnosti. Jednotliví členové jsou zde spojeni jakýmsi poutem, které zaručuje, že svědomitě plní

¹⁴⁰ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl I.*, s. 248.

¹⁴¹ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl II.*, Praha, Nakladatel Josef Pelcl, 1912, s. 348.

¹⁴² Tamtéž, s. 346.

povinnosti patřící k jejich postavení a jsou v tomto postavení šťastni. Ať už se jedná o poddané nebo o pány, všichni dělají vše pro spokojenost těch druhých.¹⁴³

Umění žít šťastným životem bez spousty majetku a hromady peněz ukazuje Jean-Jacques Rousseau nejen v souvislosti clarenského společenství ctnosti. Setkáváme se s ním rovněž v době již zmíněného filozofova odchodu od Julie, kdy čteme Saint-Preuxovy dopisy plné nadšení nejen z přírody, ale také ze zdejších obyvatel a poměrů mezi nimi. *„Byl bych všechn čas svého cestování strávil v pouhém nadšení cestovním, kdybych nebyl pocítil dojmu ještě příznivějšího ve styku s obyvateli. V mém cestopisu naleznete spěšný náčrtek jejich mravů, prostoty, duševního klidu a té spokojenosti, jež činí je šťastnými spíše k vůli tomu, že zbaveni jsou strastí, než proto, že požívají radostí. Čeho však Vám nedovedu vyličiti a co stěží lze si představit, toť ta nezištná lidumilnost a pohostinská horlivost vůči všem cizincům... A přece jsou peníze v horním Valisu velmi vzácné, a právě proto obyvatelstvu se vede dobře. Neboť potravin jest tu hojně, jelikož se nedostává vnějšího odbytu, uvnitř pak není potřeby výrobků přepychových. Nicméně horák nestává se méně pracovitým, protože práce jest jeho radostí. Budou-li kdy míti více peněz, stanou se patrně chudšími. Jsou tak moudří, že to nahlížení sami; proto není tu dovoleno dolovati, ačkoliv jsou v zemi zlaté doly.“*¹⁴⁴

¹⁴³ Veselý, J.: *Studie z francouzského osvícenství*, s. 124.

¹⁴⁴ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl I.*, s. 115-116.

7. JULIE ANEB NOVÁ HELOISA A UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA : SROVNÁNÍ

Následující část je věnována komparaci obou románů – *Utrpení mladého Werthera* od Johanna Wolfganga Goetha a *Julie aneb Nové Heloisy* od Jeana-Jacquesa Rousseau.

Obě knihy vznikly na pozadí období dějin, které je charakteristické osvícenským myšlením. Oba zmínění autoři z osvícenství alespoň částečně vycházeli, zároveň se však od svých současníků podstatně lišili. Obě knihy měly velký ohlas a dodnes patří k oblíbené četbě.

Zajímavý je bezpochyby věk obou autorů v době, kdy vznikla tato vrcholná díla. *Julie aneb Nová Heloisa* je dílem zralého muže. V roce 1761, kdy román vyšel bylo Rousseauovi 49 let. Autor *Utrpení mladého Werthera* byl v době vydání románu, v roce 1774 teprve mladík – Goethovi bylo v té době 25 let.

Obě knihy jsou psány formou románu v dopisech. O všech událostech se tedy dozvídáme pouze z jednotlivých listů (s výjimkou krátké části nazvané Vydavatel čtenáři v *Utrpení mladého Werthera*). Podstatný rozdíl je, že v *Utrpení mladého Werthera* je autorem téměř všech dopisů sám Werther (adresátem většinou mladíkův přítel Vilém), čtenář je tedy seznamován s událostmi pouze z perspektivy hlavního hrdiny románu. V *Julii aneb Nové Heloise* je mnohem více autorů i adresátů dopisů. Většinou se jedná o korespondenci mezi milenci Julií a Saint-Preuxem, oba si ale zároveň dopisují i s ostatními postavami románu a ojedinělé nejsou ani listy mezi jednotlivými vedlejšími postavami navzájem.

V obou knihách se setkáváme s tématem nenaplněné lásky, v obou je hlavním hrdinou milovaná dívka provdána za jiného muže, ale ve skutečnosti se oba příběhy zásadně liší. Werther se do Lotty zamiloval v době, kdy byla již zasnoubená s Albertem, a pustil se tedy do předem prohraného boje. Lotta s ním jeho city otevřeně nesdílela, protože respektovala, kde je její místo (zdálo se však, že má Werthera přece jenom také ráda).

Když se Rousseauův Saint-Preux zamiloval do Julie, byli oba nezadaní. Julie opětovala mladíkovy city a stejně jako on si přála společnou budoucnost. Její sňatek s jiným mužem byl dán předsudky jejího otce a ona se s ním musela smířit. Přestože posléze svědomitě plnila roli manželky pana de Wolmar i matky dvou dětí a k Saint-

Preuxovi se snažila chovat jako ke svému příteli, dávný cit chovala stále v srdci (tento aspekt obě hrdinky sblížuje).

V obou románech se setkáváme s prvkem smrti jednoho z milenců. V *Utrpení mladého Werthera* je to smrt hlavního hrdiny a je dobrovolná, mladík spáchá sebevraždu. Naproti tomu v *Julii aneb Nové Heloise* zemře Julie a její smrt je tragická, způsobená nešťastnou náhodou.

Lze tedy pozorovat, že role mužských a ženských hlavních hrdinů a hrdinek je takřka na stejné úrovni. V obou románech se pozornost obrací k ženě, která je tak říkajíc nedosažitelná. A v obou románech můžeme sledovat muže, trpícího svou láskou.

Nabízí se otázka, zda mají tito hrdinové a hrdinky něco společného? Co se týče mužských hrdinů, jistě je možné najít mnoho shodných rysů, ať už se jedná o upřímné city nebo podobný pohled na šlechtickou společnost.

Rozdílná ale je vnitřní síla jejich charakterů. Hrdina Werther se do Lottina domu neustále vrací, přestože vidí, že Lotta je vdaná za jiného muže a jeho city neopětuje. Jeho zoufalství nakonec vyústí v sebevraždu, kdy mladík dobrovolně odchází ze světa. Saint-Preux také Julii miluje, a když vidí, že jeho cíl je nemožný, přemýšlí o sebevraždě. Ale na rozdíl od Werthera si tento hrdina nechá pomoci od svého přítele, vloží svůj život do jeho rukou a společně s ním pluje na cestu kolem světa. Tímto krokem opouští Julii, odchází z její blízkosti a plně ji nechává jejímu manželovi panu de Wolmar. Kdyby ho sám Juliin manžel do svého domu nepozval a nenabídl mu své přátelství, je možné, že by se Saint-Preux s Julií již nesetkal.

Julii a Lottu čtenář poznává v docela jiné situaci. Julie je mladičká dívka, žije s oběma rodiči, nemá partnera ani děti. Lotta je také mladá, ale je zasnoubená a žije se svým otcem a sourozenci, kterým nahrazuje zemřelou matku. Obě dívky jsou křehké bytosti plné citu, přesto lze pozorovat, že Lotta je díky životním zkušenostem o něco vyspělejší. Obě hrdinky jsou po svatbě vzornými manželkami. V Juliině příběhu lze ale pozorovat, že dívka Saint-Preuxe stále miluje a je otázka, zda by postupem času neselehala, kdyby díky nešťastné náhodě nezemřela. U Lotty tuto skutečnost mnoho posuzovat nelze, neboť příběh končí brzy, Werther spáchá sebevraždu. Jisté však je, že Lotta těžce nesla mladíkovu smrt, přestože naplno své city nikdy najevo nedala. Tato skutečnost je ale jistě dána jejím zasnoubením, které to čestné dívce nedovolilo.

Kromě hlavních hrdinů zde samozřejmě hrají roli i postavy vedlejší. Snad je to způsobeno rozsahem (a zmíněnou omezenou perspektivou vyprávění), že v *Utrpení*

mladého Werthera je mnohem méně významných vedlejších postav než ve druhém románu. Navíc vedlejší postavy do děje minimálně zasahují.

V *Julii* se objevuje postav více a jejich role je výraznější. Nejdůležitější jsou: Juliina sestřenice Klára, se kterou se hlavní hrdinka často radí a svěřuje se jí, a která pomáhá lásku tajit. Juliin otec, který naplňuje budoucnost své dcery a provdá ji za svého přítele pana de Wolmar. Mylord Eduard podporující svého přítele Saint-Preuxe v těžkých chvílích a bojující za jeho čest. (To on se snažil přesvědčit Juliina otce o vhodnosti sňatku jeho dcery s filozofem.) A v neposlední řadě pan de Wolmar, který zve bývalého milence své manželky do svého domu, nabízí mu přátelství a zázemí.

Ani jeden příběh se neodehrává stále na stejném místě, i když vždy jedna lokace převládá. V *Utrpení* se děj nalézá převážně v městečku Walheim. Hlavní hrdina se odtud na nějakou dobu vzdálí, když přijme místo na velvyslanectví, brzy se ale vrací zpět do Walheimu.

Hrdinové *Nové Heloisy* cestují mnohem více, tedy někteří. Spolu s nimi se čtenář ocitne nejen ve Valais nebo v Paříži, ale také třeba v Itálii nebo na okružní cestě kolem světa. Nejčastěji se ale jedná o městečko Clarens.

Společným motivem v obou románech je to, že mužský hrdina se od milované ženy vzdaluje a opět se k ní vrací. V *Utrpení mladého Werthera* mladík odchází dobrovolně, jelikož nechce dál snášet bolest způsobenou Lottinou nedosažitelností. Záhy se sám vrací, neboť mu Lottina přítomnost chybí.

Na rozdíl od *Werthera*, Saint-Preux odchází během románu několikrát a vždy tak činí na základě něčího výslovného přání. Většinou se jedná o Julii, roli zde hraje ale i její otec nebo sestřenice Klára. Ve většině případů není ani Saint-Preuxův návrat dílem jeho vlastního rozhodnutí a čeká na Juliin souhlas.

Příběh popsaný v *Utrpení mladého Werthera* je z časového hlediska podstatně kratší. Trvá necelé dva roky. Navíc každý dopis (s výjimkou několika posledních) je opatřen dnem a měsícem, kdy byl psán, díky čemuž je možno přesně určit, v jakém čase se děj odehrává.

Dopisy z *Julie aneb Nové Heloisy* daty označeny nejsou. Podle Jindřicha Veselého to byl autorův záměr v zájmu zachování obecnější roviny a nadčasovosti románu.¹⁴⁵ Nicméně z jednotlivých dopisů se určité indicie vyčíst dají a je zřejmé, že délka trvání příběhu je několikanásobně delší než v *Utrpení mladého Werthera*.

¹⁴⁵ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 55.

Závislost popisu přírody na stavu lidské mysli se objevuje v obou románech. Štěstí a povznesení mysli jde ruku v ruce s romantickými výjevy přírodních krás, a naopak smutek a beznaděj způsobuje pohled na svět zcela opačný.

Hrdinové obou románů jsou citliví a vnímaví lidé, jen Goethova Lotta se slovy k otázkám lásky příliš nevyjadřuje. Její křehkost a něhu čtenář poznává spíše z jejího chování ke svému okolí, tak jak ho ve svých dopisech popisuje Werther.

Pokud srovnáme intenzitu citů a jejich projevů u Werthera a Saint-Preuxe, najdeme mnoho společného. Podle mého názoru je Werther méně vyrovnaná osobnost, reaguje prudčeji a prchlivěji. Na druhou stranu Saint-Preux také snáší odchod od Julie špatně a rovněž uvažuje o sebevraždě (další zajímavá podobnost je v tom, že oba mladíci svěřují takové úvahy dopisem svému příteli). Je ale nutno podotknout, že Saint-Preux měl přece jenom ve vztahu s Julií alespoň nějaké naděje, kdežto Werther neměl u Lotty od začátku žádnou šanci.

Nabízí se položit si otázku, jakou měrou je v románech zastoupena kritika společenských poměrů. Na první pohled je patrné, že podstatně více se objevuje v *Julii aneb Nové Heloise*, najdeme ji však i v *Utrpení mladého Werthera*.

Když Werther přijme místo na velvyslanectví a dočasně od Lotty odejde, není spokojen se zdejšími mravy. Právě zde je znát kritika, jak ji, předpokládám, viděl Johann Wolfgang Goethe.¹⁴⁶

Jak bylo již řečeno, Saint-Preux cestuje více a přijde tedy do styku s nejrůznějšími lidmi. Má možnost porovnávat a zdá se, že například venkovští obyvatelé z Valais jsou mu tisíckrát bližší než Pařížané. Navíc právě jemu společenské předsudky znemožnily oženit se s Julií, což je okolnost, díky které mohl Jean-Jacques Rousseau zařadit do románu kritické pasáže.¹⁴⁷

Lze pozorovat, že Jean-Jacques Rousseau i Johann Wolfgang Goethe měli na společnost podobný názor, a tudíž kritizovali podobné skutečnosti a nešvary. Ale jak bylo zmíněno, v *Julii* bylo kritice věnováno více prostoru. Na lidech z vyšší společnosti autoři jasně viděli masku, se kterou tito jedinci vstupovali mezi ostatní. Mnozí z nich měli více takových masek a střídali je v závislosti na prostředí, ve kterém se právě pohybovali. To zejména Rousseau shledával jako nemístné a věnoval ve svém románu mnoho místa tomuto nešvaru.

¹⁴⁶ Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*, s. 59-60.

¹⁴⁷ Rousseau, J.J.: *Julie neboli Nová Heloisa díl II.*, s. 342-348.

Podobně kritizoval prázdné řeči vyslovené pouze z povinnosti, které doopravdy vlastně nic neřeknou. Nabídky přátelství nebo pomoci mezi lidmi, kteří se znali sotva pár minut. Román dále ukazuje rozpačitost autora nad pomluvami a rozebíráním cizího soukromí bez ohledu na to, zda probírané skutečnosti odpovídají pravdě.

A v neposlední řadě rozdíl mezi lidmi založené na množství majetku nebo šlechtických titulů. Na příběhu Saint-Preuxe může čtenář názorně sledovat, jaké smutné nebo dokonce tragické následky mohou takové předsudky mít.

8. ZÁVĚR

Cílem mé bakalářské práce byl rozbor dvou románů z 18. století, která bývají označovány za příklady preromantismu v literatuře – *Utrpení mladého Werthera* od Johanna Wolfganga Goetha a *Julie aneb Nové Heloisy* od Jeana-Jacques Rouseaua. Práce se tímto rozbohem snažila ukázat specifika těchto románů a zvážit, kterými strukturními a motivickými prvky by do preromantismu skutečně zapadla.

Dále bylo stěžejní zaměřit se na život a tvorbu jejich autorů – Johanna Wolfganga Goetha a Jeana-Jacques Rouseaua a zasadit *Utrpení mladého Werthera* a *Julii aneb Novou Heloisu* do kontextu jejich života.

Širším kontextem byl míněn preromantismus ve vztahu k období osvícenství, vlastně otázka, do jaké míry preromantismus vychází či nevychází z osvícenského myšlení a v čem se od něho odlišuje.

Vycházela jsem ze skutečnosti, že pohled odborné veřejnosti na samotné období preromantismu není jednotný, a přestože většina preromantismus uznává a považuje ho za rovnocenné umělecké období, najdou se i tací, pro které je název preromantismus pouhým přežitkem.¹⁴⁸

Co se týče samotných románů, podrobným studiem jsem dospěla k názoru, že prózy na první pohled velmi podobné se v mnoha podstatných rysech liší. Na druhou stranu mají ale prvky téměř shodné. Odlišují se nejen příběhem samotným nebo zápletkami a vyústěním děje, ale také množstvím a významem vedlejších postav. Jiné je také časové hledisko a umístění děje. Význam přírody v závislosti na duševním pohnutí postav, což je jedním ze základních rysů preromantické literatury, bývá u obou románů takřka shodný. Také styl psaní románu v dopisech je velmi podobný. Hrdinové obou románů jsou citově vnímaví a své emoce dávají zřetelně najevo. A rovněž kritika bohatství, přepychu, společenské nerovnosti a nečestného chování lidí ve vyšších kruzích patří neodmyslitelně k oběma románům.

Nabízí se otázka, zda Johann Wolfgang Goethe a Jean-Jacques Rousseau čerpali při psaní románů každý ze svých vlastních zdrojů, nebo zda mohlo mezi nimi dojít k nějaké vzájemné inspiraci. Rousseau se narodil roku 1712 a *Julii aneb Novou Heloisou* se proslavil v roce 1761. Goethovi bylo v té době pouhých dvanáct let a je známo, že se věnoval studiu cizích jazyků, mezi které patřila i francouzština. Je možné,

¹⁴⁸ Veselý, J.: *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*, s. 121.

že přečetl *Julii aneb Novou Heloisu* a inspiroval se v ní? Nebo čerpal pouze z výše uvedených životních zkušeností a jakákoli podobnost románů je tedy čistě náhodná?

Faktem bezesporu zůstává, že romány *Julie aneb Nová Heloisa* i *Utrpení mladého Werthera* vystoupaly na vrchol literárního žebříčku a získaly čestné místo mezi čtenářsky oblíbenými knihami. Ve své době se staly jakousi nadějí pro obyčejné lidi, neboť se pokoušely vracet do lidského myšlení lásku a city. Byla to doba, kdy všeobecně byl rozum prezentován jako všemocný hybatel lidské civilizace. Tehdy se objevili autoři, kteří sice vycházeli ze základu osvícenství, na druhou stranu ukazovali čtenářům svých knih jinou cestu než pouze cestu rozumu. Lze je najít pod hlavičkou preromantických autorů, kteří na první místo postavili vnímavost, citovost a upřímnost. Na francouzské půdě to byl například Jean-Jacques Rousseau, čím dál více se odklánějící od způsobu života i myšlení encyklopedistů. A v Německu v okruhu autorů z hnutí Sturm und Drang se proslavil Johann Wolfgang Goethe. Také jim vděčíme za změnu myšlení a za postupný příchod citovější a svobodnější literatury, spadající již do období romantismu.

9. SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Primární:

ABÉLARD, Pierre. *Dopisy utrpení a lásky*. Praha : Vyšehrad, 2003. ISBN 80-7021-619-0.

GOETHE, Johann Wolfgang. *Utrpení mladého Werthera. Spříznění volbou*. Praha : SNKLU, 1965.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julia alebo Nová Heloisa*. Bratislava : Tatran, 1982.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julie neboli Nová Heloisa díl I.* Praha : Nakladatel Josef Pelcl, 1912.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julie neboli Nová Heloisa díl II.* Praha : Nakladatel Josef Pelcl, 1912.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julie neboli Nová Heloisa díl III.* Praha : Nakladatel Josef Pelcl, 1912.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julie neboli Nová Heloisa díl IV.* Praha : Nakladatel Josef Pelcl, 1912.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julie neboli Nová Heloisa díl V.* Praha : Nakladatel Josef Pelcl, 1912.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Julie neboli Nová Heloisa díl VI.* Praha : Nakladatel Josef Pelcl, 1912.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. II. předmluva, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*. Bratislava : Tatran, 1982.

ROUSSEAU, Jean-Jacques. *Rozpravy*. Praha : Nakladatelství Svoboda, 1989. ISBN 80-205-0064-2.

Sekundární:

BAHR, Erhard (ed.). *Dějiny německé literatury, sv. II: Od osvícenství k době předbřeznové*. Praha : Karolinum, 2006. ISBN 80-246-1048-5.

BLECHA, Ivan. *Filosofie*. Olomouc : Nakladatelství Olomouc, 2002. ISBN 80-7182-147-0.

BOERNER, Peter. *Goethe*. Olomouc : Votobia, 1996. ISBN 80-7198-085-4.

BOK, Václav a kolektiv. *Slovník spisovatelů německého jazyka a spisovatelů lužickosrbských*. Praha : Odeon, 1987.

- BONDY, Egon. *Evropská filosofie XVII. a XVIII. století*. Sdružení na podporu vydávání časopisů, 1996. ISBN 80-85239-31-0.
- CORETH, Emerich, SCHÖNDORF, Harald. *Filosofie 17. a 18. století*. Olomouc : Nakladatelství Olomouc, 2002. ISBN 80-7182-119-5.
- GAUTHIER, David. *Rousseau. The Sentiment of Existence*. New York : Cambridge University Press, 2006. ISBN 0-521-00759-3.
- GOLDSTÜCKER, Eduard. Doslov, in Goethe, J.W.: *Utrpení mladého Werthera*. Praha : Státní nakladatelství krásné literatury a umění, 1965.
- Ottův slovník naučný*, sv. 8. Praha : Vydavatel a nakladatel J. Otto v Praze, 1894.
- RAK, Bohumil. *Preromantismus*. Praha : Společnost pro individualisaci výchovy v Praze, 1946.
- RYCHTEROVÁ, Pavlína. Doslov, in ABÉLARD, Pierre. *Dopisy utrpení a lásky*. Praha : Vyšehrad, 2003. ISBN 80-7021-619-0.
- ŠPELDA, Daniel. *Renesanční a novověká filosofie*. Plzeň : Západočeská univerzita, 2009. ISBN 978-80-7043-822-0.
- ŠRÁMEK, Jiří. *Dějiny francouzské literatury v kostce*. Olomouc : Votobia, 1997. ISBN 80-7198-240-7.
- TRETERA, Ivo. *Nástin dějin evropského myšlení*. Praha – Litomyšl : Paseka, 1999. ISBN 80-7185-243-0.
- VANTUCH, Anton. Doslov, in Rousseau, J.J.: *Julia alebo Nová Heloisa*. Bratislava : Tatran, 1982.
- VESELÝ, Jindřich. *Jean-Jacques Rousseau a problém preromantismu*. Praha : Univerzita Karlova, 1985.
- VESELÝ, Jindřich. *Studie z francouzského osvícenství*. Praha : Nakladatelství Karolinum, 2003. ISBN 80-246-0441-8.
- VLAŠÍN, Štěpán a kolektiv. *Slovník literárních směrů a skupin*. Praha : Orbis, 1977.

10. RESUMÉ

My bachelor thesis is focused on pre-romanticism in the work *The Sorrows of young Werther* by Johann Wolfgang Goethe and *Julie, or New Heloise* by Jean-Jacques Rousseau.

The main goal is detailed study of both books and searching for the elements of pre-romantics literature in the text. It is necessary to prove or to disprove the fact that *The Sorrows of young Werther* and *Julie, or New Heloise* are pre-romanticism prose. After that it follows comparison of both novels from several different aspects, e.g. epistolary novel, main characters and their story, supporting characters and their importance, setting for the story, time perspective, importance of nature and intensity of emotion, and ultimately social criticism.

My bachelor thesis also describes both writers – Johann Wolfgang Goethe and Jean-Jacques Rousseau. It deals with their life, work, circumstances of the creation and autobiographical elements in these books.

The last important aspect of my bachelor thesis is the question of pre-romanticism, brief description of this period, its importance and expert opinions on it.